

32

Quaderns
d'Illacria

Les vagues generals del XIX i el XX

**De la insurrecció a la
regulació del conflicte****A FONS PÀGINES 1 a 3**

Diego Cañamero

**“La reforma agrària
ideal és col·lectivitzar”****MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5**

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N198**30 de setembre de 2010**

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

ALBERT GARCIA

“La llibertat és quan arrenca l'alba en un dia de vaga general”

Joan Margarit, 23 de setembre de 2010

VAGA GENERAL 29-S · PÀGINES 2 a 9

, vaga general 29-S

BARCELONA • L'ATURADA ASSOLEIX UN SEGUIMENT DEL 80% ENTRE LES TREBALLADORES I UNA PRESÈNCIA ÀMPLIA AL CARRER

Els barris amplifiquen una vaga general que supera les previsions

Els Mossos detenen un total 59 persones a Catalunya i desallotgen il·legalment el Banc Reapropiat de la plaça Catalunya de la ciutat de Barcelona

ALBERT GARCIA

Aldarulls registrats a la plaça Universitat de la ciutat de Barcelona durant les accions de protesta del piquet central del matí

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Barcelona va esdevenir la capital de la vaga general. Comitès de barri, assemblees locals i iniciatives socials van desbordar les previsions inicials de l'impacte de l'aturada general i van situar la ciutat com l'epicentre més dinàmic de la protesta contra la reforma laboral i el pla d'austeritat neoliberal, dissenyat per l'executiu espanyol sota el dictat dels mercats financers internacionals. Malgrat la ingent campanya política i mediàtica contra la setena vaga general des de 1978, milers i milers de persones van optar per secundar la vaga i van prendre el carrer.

Perquè, al costat de la buidor de polígons industrials, de la paràlisi quasi total del transport o dels serveis mínims decretats als serveis públics que reflectien l'aturada laboral, els carrers de la ciutat van recollir

El sector industrial i el carrer esdevenen els protagonistes principals de la vaga general

el malestar social i les veus de la protesta alternativa, més enllà de la convocatòria dels sindicats de la concertació. Va ser una vaga, doncs, de moltes vagues, però que es va caracteritzar per dos aspectes neuràlgics: l'elevada incidència industrial i l'ampli seguiment al carrer, particularment als municipis més colpejats per la crisi, com ara Torre Baró, on el seguiment va fregar el 100%.

Així, mentre el trànsit de Barcelona es reduïa un 38%, Catalunya va

marcar el rècord de davallada del consum elèctric amb un descens del 25% (16% a la resta de l'Estat) i va situar els fluxos energètics en els paràmetres d'un dia festiu. L'escassa distribució de diaris i la vaga a TV3, Catalunya Ràdio, EFE i ACN també van contribuir a reforçar el clima d'aturada.

Piquets de barri

Arrencada la vaga a les 00.00h., els primers efectes ja es van notar als serveis d'escombraries i per l'aparició dels primers piquets nocturns als barris de la Ribera (Ciutat Vella), Lluçmajor (Nou barris), Poble Nou, Gràcia o Sants, on es van dur a terme 225 accions de sabotatge i siliconatge en suport a la vaga general. Poques hores després, mentre l'aturada a SEAT ja era total, el bloqueig de Mercabarna i les cotxeres de TMB van esdevenir els nous focus de l'acció dels piquets.

Es tallen els accessos viaris de Can Dragó, de la Meridiana, de la Gran Via, de la Diagonal o del túnel de la Rovira

El matí va prosseguir amb talls col·lectius als principals accessos viaris a la ciutat: a Can Dragó, a la Meridiana, a la Gran Via, a la Diagonal, al túnel de la Rovira o a la ronda del mig a l'alçada de la plaça Lesseps, amb una barricada de pneumàtics amb foc que va blocar la ronda en tots dos sentits. El tancament parcial del petit comerç

i l'hostaleria -sectors on la vaga va registrar menys seguiment- i també de mercats municipals i supermercats va ser conseqüència directa de l'acció decidida dels comitès de Ciutat Vella, Sant Andreu, Vallcarca, la Barceloneta, el Poble Nou, Sants, Nou Barris, el Clot o Gràcia, barris on els piquets van ser particularment actius. Cal destacar que, durant l'acció dels piquets al barri de Gràcia, la neonazi llibreria Europa va ser assaltada i des-trossada per desenes de persones.

A aquest protagonisme del teixit social, hi va contribuir de forma destacada l'ocupació, el dissabte 25 de setembre, de la històrica i cèntrica seu del Banc Espanyol de Crèdit, al cor de la plaça Catalunya, després que una manifestació de 1.500 persones recorregués el centre de la ciutat. En el decurs de l'ocupació dotze escaldadors van despenjar una enorme pancarta on s'hi podia llegir "La banca ens esfíxia, la patronal ens explota,

**La indústria del Baix Llobregat
totalment aturada** | PÀG. 5

**Piquets a Girona, Tarragona,
Maresme i Vallès** | PÀG. 5

**Menys aturada a Ses Illes que
al País Valencià** | PÀG. 6

**La premsa titlla la vaga gene-
ral de fracàs** | PÀG. 7

els polítics ens menteixen, CCOO i UGT ens venen. A la merda". Durant la reapropiació del banc es va presentar el Moviment del 25, un nou espai social que ha aplegat sinèrgies socials al voltant de les resistències a l'actual crisi capitalista i que, durant cinc dies, ha esdevingut un espai de coordinació de les lluites socials més enllà de la vaga general, juntament amb l'Assemblea de Barcelona.

Els piquets dels diferents barris de la ciutat apleguen més de 4.000 persones a la plaça Catalunya i creix la tensió policial

La vaga general també va aconseguir establir una còmplice coordinació en l'àmbit de la contrainformació, amb la constitució de l'Agència Informativa 29-S per part de vint mitjans lliures -la DIRECTA entre ells- amb un centenar de corresponents, més de 420 teletips emesos i 24 hores de difusió radiofònica ininterrompuda.

Confrontacions permanents

A part de les dotze del migdia del dia 29, però, quan els piquets dels diferents barris es van reunir a la plaça Catalunya i van aplegar més de 4.000 persones, la tensió policial va començar a protagonitzar la jornada de lluita al carrer. Amb la Rambla bloquejada, el piquet de piquets va provar d'accedir al Raval des de la plaça Universitat, on es van produir les primeres càrregues. Durant els primers enfrontaments, un cotxe patrulla de la Guàrdia Urbana va ser incendiat. L'aparició d'un ampli dispositiu de la Brigada Mòbil va provocar una escampada general i carreres per tota la Gran Via, que es van perllongar intermitentment fins que, a un quart de quatre, set furgons policials van irrompre al Banc Reapropiat de la plaça Catalunya i en van esbotzar la porta, després d'obtenir una ordre judicial únicament d'accés i no de desallotjament. Amb l'argument que algunes persones que haurien participat als enfrontaments s'havien refugiat dins l'edifici, els Mossos van filmar i identificar les dinou persones que es trobaven a l'interior i les van desallotjar per la força. Des del terrat contigu de Caja Madrid, agents encaputxats de la DCI dels Mossos van dur a terme tasques de suport.

L'ocupació policial i el desallotjament posterior van generar una tensió permanent a les rodalies de la plaça Catalunya i noves càrregues per dispersar la concentració de solidaritat que s'havia convocat. El dispositiu de Mossos d'Esquadra de la vaga general estava comandant per Joan Delort i estava integrat per tots els efectius de la Brigada Mòbil -malgrat el responsable, Simon Cayuela, no era present perquè acaba d'anunciar que plega-, les ARRO i la Divisió d'Informació. El

dispositiu, àmpliament desbordat durant tota la jornada, va tornar a protagonitzar, des de les 6 de la tarda, nous i durs enfrontaments amb grups de manifestants, que van arrencar a la Gran Via i es van estendre per la Via Laietana, la catedral, el Born i el barri Gòtic fins passades les nou del vespre.

L'actuació policial deixa un balanç repressiu provisional de 59 detinguts a Catalunya: 42 a Barcelona, 6 a Mataró, 5 a Manresa i 3 a Cornellà de Llobregat.

Mobilitzacions de cloenda

A la tarda, les manifestacions van posar el punt final a la vaga general. La CGT va aplegar 8.000 persones i la CNT, 3.000, mentre la manifestació unitària convocada pels sindicats CCOO i UGT va aplegar milers de persones -400.000 segons fonts sindicals i 130.000 segons la Guàrdia Urbana- al Passeig de Gràcia. Tot i així, la lectura del manifest per part del cantautor Gerard Quintana va ser boicotejada per desenes de persones que cridaven consignes contra el pactisme sindical. Totes les centrals sindicals, de la CGT a la IAC, passant per la Intersindical CSC o la COS, s'han felicitat pel resultat de la vaga.

Qui també feia balanç, ahir matèix i des de l'altra banda de l'Atlàntic, era *The Wall Street Journal*, que a la seva edició digital apuntava: "Una vaga paralitza Espanya" i assenyala que "els inversors estan nerviosos i temen una reacció popular que podria fer fracassar el procés de reforma" si es modifiquen les reformes laborals imposades.

La reforma imposada pels mercats financers el passat maig després que l'executiu espanyol rebés les trucades d'Obama, Angela Merkel i els mandataris xinesos no altera pas la radiografia antisocial de com s'ha arribat a la quarta vaga general de 24 hores. Amb uns bancs que han acumulat 130.000 milions en beneficis des de 2003; amb uns dividendes borsaris de 32.000 milions repartits l'any passat; amb una previsió de 44.000 milions en guanys per 2010 per a les

'The Wall Street Journal' assenyala que els inversors estan nerviosos davant el 29-S i publica: "Una vaga paralitza Espanya"

empreses de l'IBEX35; amb un frau fiscal que llinda els 100.000 milions anuals; amb 67.000 milions d'euros de les arques públiques orientades a salvar la banca i amb una despesa militar -entre pressupost i contractes d'armament- que s'apugen a més de 50.000 milions. Són les xifres del cop d'estat econòmic, del frau financer i de la fira d'estafes borsàries contra el que ahir, a centres de treball, barris i carrers, es va aixecar bona part del país.

BARCELONA · LA PROPIETAT DEL BANC OKUPAT ESTÀ IMPLICADA EN CORRUPCIÓ

Entre el 'cas Malaya' i el 29-S: banquers i desallotjaments

ALBERT GARCIA

Edifici okupat quan va finalitzar la manifestació del 25 de setembre

Oriol Cases, Centro de medios.org
estirandelfil@setmanaridirecta.info

L'empresa Andybal, propietària de l'antiga seu de Banesto, està participada en un 80% per Andrés Ballester Ríos (Edificaciones Calpe) i en un 20% per Carlos Monteverde Mesa (Monteverde Grupo Inmobiliario). La família Monteverde està imputada en el cas *Malaya* per haver facturat 42 milions d'euros a l'Ajuntament de la Marbella de Gil per projectes que mai no es van desenvolupar. Andrés Ballester, membre de la junta directiva de l'Associació Valenciana d'Empresaris, es troba darrere dels polèmics projectes Gemelos28 i Puentes del Algar a la costa llevantina.

Vivirenuno.com

El 2007, Monteverde va comprar l'edifici de la plaça Catalunya per 110 milions d'euros als germans Francesc i Jaume Garriga Miró. Pocs mesos després, Monteverde va arribar a un acord (del qual es desconeixen les condicions) amb l'empresari valencià Andrés Ballester per crear la societat Andybal i convertir "la millor cantonada de Barcelona" en 52 pisos de superluxe amb pàrquing i piscina. Els més senzills es venien a 1.050.000 euros. Aquesta enèsima operació especulativa sobre l'edifici es va finançar amb una hipoteca de 96 milions d'euros concedida per Bancaja i Banco de Valencia.

Monteverde fa fallida

Monteverde, que el 2007 tenia en marxa 29 projectes per un valor total de 1.200 milions d'euros, va presentar concurs de creditors (antiga suspensió de pagaments) el

gener de 2010. El deute de l'empresa amb Banco Madrid i el banc alemany Eurohypo supera els 170 milions d'euros.

Els De Andrés, assessorats per la consultora Ascana, pretenen llogar el local per 300.000 euros mensuals

L'abril de 2010, veient la manca d'acord amb els bancs, el jutjat va declarar la fallida de l'empresa i va nomenar administradors concursals per evitar l'elevat risc de tripijocs.

Apple s'acosta al Passeig de Gràcia
A principis d'aquest estiu, malgrat la fallida d'un dels seus socis, Andy-

bal aconsegueix vendre la planta baixa de l'edifici i el soterrani a la família valenciana De Andrés. Aquests empresaris, dedicats al món de la restauració, van pagar 53 milions d'euros per 2.500 metres quadrats i una opció de compra preferent sobre la primera planta. Els De Andrés, assessorats per la consultora Ascana, pretenen llogar el local per 300.000 euros mensuals.

Casualment, quan l'edifici portava menys de 48 hores ocupat, diversos mitjans de comunicació es van afanyar a publicar que s'estaven "ultimant els detalls" per tancar un acord amb Apple, que llogaria l'espai durant deu anys per 3,8 milions d'euros anuals.

Tal vegada, les xifres astronòmiques i els múltiples interessos que es mouen al voltant de l'anomenat Banc del DeScrèdit ens poden ajudar a entendre els perques del desallotjament il·legal d'aquest espai okupat que es va viure la tarda del 29 de setembre a la plaça Catalunya.

> El descrèdit ha tingut sis propietàries diferents en set anys

L'any 2003, Banesto va vendre l'edifici de la plaça Catalunya, sense l'oficina bancària a peu de carrer, per 62 milions d'euros. L'empresa compradora, la Sociedad de Gestión e Inversión en Proyectos Inmobiliarios SL, estava participada al 50% per el promotor Antoni Marín Herrera i la Caixa d'Estalvis del Penedès.

L'any 2005 els germans Francesc i Jaume Garriga Miró van comprar l'edifici per 83 milions mitjançant la societat patrimonial Kdinfo2000 SL. Un any després, els Garriga Miró van arribar a un acord amb Monteverde, que va pagar 110 milions d'euros i va absorbir Kdinfo.

En resum, Antoni Marín Herrera i la Caixa del Penedès es van embutxacar 21 milions d'euros i els germans Francesc i Jaume Garriga Miró 27 milions d'euros més.

, vaga general 29-S

BAIX LLOBREGAT · PIQUETS VOLEN TANCAR LES ÀREES COMERCIALS DE CIUTATS COM CORNELLÀ O EL PRAT I ELS MOSSOS LES PROTEGEIXEN

Les indústries s'aturen quasi al 100% i els grans centres comercials obren portes

Xavi Miquel i Xavi Martí
 baixllobregat@setmanaridirecta.info

La vaga general, al Baix Llobregat, va tenir un seguiment massiu per part de les plantilles de les grans indústries i la producció es va aturar gairebé al 100%. A la planta de fabricació de Seat a Martorell només es van respectar els serveis mínims: van treballar 260 persones d'una plantilla de prop de 10.000 treballadores. Els piquets situats a les tres entrades de la planta es van organitzar a les 20:45 del dia 28 i gairebé no van tenir feina, ja que, segons els sindicats, "ningú de la plantilla no s'ha desplaçat fins el lloc de treball". A les 5 del matí del dia 29, els piquets de Seat van intentar tallar l'autovia A2, però un dispositiu dels Mossos d'Esquadra ho va impedir. Més tard, un altre piquet va tallar durant una estona una de les rotondes d'accés a l'autovia i al pòdium de la Seat, tot i que van arribar dos cotxes dels Mossos i un de la policia local per dirigir el trànsit. Segons la multinacional de l'automòbil situada a Martorell, durant el dia de protesta, es van "deixar de fabricar 1.700 cotxes".

La producció a les plantes de Solvay (Martorell) i Celsa Barcelona (Castellbisbal-Sant Andreu) es va aturar totalment, tot i que en aquests casos també es van respectar els serveis mínims imposats (va treballar entre un 10 i un 15% de la plantilla). A la química Solvay, un piquet d'una cinquantena de persones va barrar l'entrada a la planta i va impedir que un camió accedís a les instal·lacions.

Prop de 300 persones organitzen una manifestació pels carrers d'Olesa de Montserrat per protestar contra la reforma laboral

A Ciments Molins (Pallejà-Sant Vicenç dels Horts), dos piquets van impedir l'entrada a partir de la matinada del 29 de setembre a totes aquelles persones que no estiguessin cobrint els serveis mínims, que s'havien imposat per no aturar el forn, que ha de funcionar les 24 hores. A més, prop de 300 persones mobilitzades per la plataforma ciutadana Olesanes i olesanes per la vaga general i més van organitzar una manifestació pels carrers del poble per denunciar (reforma laboral) el que consideren "l'atac més important des del franquisme contra els drets dels treballadors, els pensionistes i la resta de sectors populars". La marxa va servir per demanar al personal que treballava que fes vaga. La mobilització d'Olesa

El piquet de Cornellà format per unes 200 persones finalitza la seva marxa davant l'ajuntament

La porta d'aquest comerç de Cornellà presentava un cartell d'avís de tancament

de Montserrat va transcórrer sense incidents i sota el lema *Ja hem perdut prou drets, mereixem una vida i una feina dignes*.

Els grans centres comercials no fan vaga

Diferents piquets es van anar mobilitzant pels diferents pobles de la comarca. A Esplugues de Llobregat, un piquet d'unes 100 persones va bloquejar l'entrada de l'empresa Bayer durant quatre hores, fins que un dispositiu d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra va carregar contra les vaguistes per deixar entrar els directius. El mateix piquet també va tallar durant uns minuts l'entrada de la Diagonal de Barcelona cremant neumàtics. A primera hora del matí, també

es va tancar la seu de Foment a Bellvitge (l'Hospitalet) i algunes fàbriques del polígon on hi ha l'edifici de l'empresariat.

Vora les 10 del matí, els piquets van començar a actuar per tancar els grans centres comercials, que en cap cas no van fer vaga. A Cornellà, un piquet format per més de 200 persones va tancar El Corte Inglés, el centre comercial Esplau i El Llobregat Centre (Eroski). Al Prat de Llobregat, un piquet de prop de 50 persones va impedir l'obertura del Carrefour creuant els carros metàl·lics de comprar davant les portes d'entrada al centre comercial, però una patrulla dels Mossos, una altra de la guàrdia urbana i agents de vigilància privada van permetre l'entrada d'algunes per-

sones que volien adquirir productes. Per la seva part, la CNT va tancar el Mercadona de Martorell, un establiment on, fa uns mesos, el sindicat va organitzar una vaga molt important contra aquest centre de distribució.

El petit comerç i els bancs fan el ronso

La majoria de comerços del Baix Llobregat van obrir les seves portes, tot i que les tancaven quan veien passar un piquet. Tot i així, en alguns pobles com Sant Andreu de la Barca, Sant Vicenç dels Horts o Sant Boi, la majoria del petit comerç va decidir sumar-se a la vaga. A primera hora del matí del dia 29, els piquets van obligar a tancar les portes dels comerços de l'aeroport, però la policia va boicote-

jar l'acció de les treballadores i sindicalistes i va protegir les botigues.

A Cornellà de Llobregat, dues persones van ser detingudes per posar silicona a diferents comerços de la ciutat i, a Corbera de Llobregat i a la Palma de Cervelló, totes les entitats bancàries van tenir problemes per obrir arran de l'acció de piquets que van segellar les portes i inutilitzar els caixers automàtics. Tot i això, s'ha de dir que les plantilles dels bancs i les caixes van decidir no fer vaga el dia 29 de setembre.

Les prediccions dels sindicats de cara al 29-S es van fer realitat, ja que, dies abans, havien afirmat que la vaga tindria menys incidència al sector dels serveis i a les petites i mitjanes empreses. Els sindicats van dir que les treballadores d'aquests sectors no farien vaga "per por de perdre la feina".

La vaga dels serveis mínims

Al Baix Llobregat, les grans indústries van secundar totalment la vaga. Pel que fa al transport públic, els serveis mínims de Renfe van funcionar amb normalitat i l'estació de Renfe de Martorell, per exemple, registrava una assistència molt baixa de gent a les 9 del matí del dia 29. En l'àmbit del transport per carretera, les empreses privades Soler i Sauret, Baixbus i Autocorb no van poder dur a terme els serveis mínims per l'actuació dels piquets, segons van informar a la DIRECTA fonts de CCOO. L'aeroport va complir totalment els serveis mínims imposats: 10% pels vols peninsulars, 20% pels europeus i 40% pels intercontinentals.

A Cornellà, dues persones són detingudes per posar silicona als panys de les portes de comerços de la ciutat

Segons dades de CCOO del Baix Llobregat, el seguiment de la vaga va presentar aquestes dades: indústria, 95%; construcció, 80%; químiques, 77%; ensenyament, al voltant del 62%; comerç i hostaleria, 75% (tot i que bona part dels establiments tancaven quan veien els piquets), i agroalimentària, 100%. El sector de la sanitat va complir els serveis mínims i les urgències, tant als hospitals com als ambulatoris.

La vaga general, al Baix Llobregat, es podria resumir amb una frase que va pronunciar una persona que formava part del piquet de Ciments Molins: "En vagues anteriors, ni serveis mínims ni hosties... vaga saltatge".

, vaga general 29-S

EL CAMP · EL PORT DE TARRAGONA, ATURAT AL 100%

Carrefour és al punt de mira

Fran Richart
elcamp@setmanaridirecta.info

A les comarques del Camp, els punts més calents van ser Tarragona, Reus i el Vendrell. A Reus, des de les 8 del matí, els piquets es van desplegar a l'estació d'autobusos, on es van produir situacions de tensió entre vaguistes i usuàries i, finalment, només va sortir un dels busos dels serveis mínims. Dues hores abans, el complex petroquímic de Tarragona i el Port es trobaven aturats al 100% -sense incidents remarcables- i es van fer talls de carretera als barris de Bonavista i al poble de Constantí. Al Vendrell, els primers piquets informatius van aparèixer a les 0:15 per evitar la sortida dels camions de recollida d'escombraries. Pel que fa al petit comerç, un

50% de les botigues del Vendrell van secundar la vaga i, a d'altres indrets com Tarragona o Reus, els establiments van tancar per acció dels piquets i no es van afegir a la protesta en la seva totalitat. Els incidents més greus es van registrar al Carrefour de Reus, on dues dotacions d'antidisturbis van carregar contra 250 vaguistes que es trobaven a l'entrada de l'empresa. Poc després, a Tarragona, un piquet espontani de 300 persones es va dirigir al Carrefour del carrer Comte de Rius, va rebotar els vidres de les portes automàtiques i es van produir empentes amb el personal que hi treballava. A la tarda, la manifestació tarragonina va aplegar 8.000 persones. El bloc de la CGT, l'Esquerra Independentista, la USTEC i Co.Bas va reunir la meitat de les treballadores.

MARESME · LA VAGA ASOLEIX UN BON SEGUIMENT

Els Mossos agredeixen diverses persones i en detenen sis

ANNA MURILLO

Blai Lindström
redaccio@setmanaridirecta.info

Coincidint amb l'inici del torn nocturn de l'empresa de recollida d'escombraries de Mataró, es va fer una assemblea unitària a les portes de la cotxera, des d'on es van coordinar les diverses accions que es volien fer. Després de constatar que cap de les conductores del torn nocturn no sortiria a fer la recollida, el piquet es va dirigir a tancar benzineres. A dos quarts de 12 de la nit, mitja hora abans de l'inici oficial de la vaga, ja només es podia posar gasolina en una sola benzina de la ciutat. Després es van sabotar més de 200 panys de comerços i empreses que havien dit que no secundarien l'aturada i diverses entitats bancàries, on es van inutilitzar els caixers. Ja a la matinada, durant dues hores, els piquets de la CGT van impedir la sortida dels combois assignats als serveis mínims enmig d'un fort desplegament policial de la guàrdia urbana i de mossos de paísà. A dos quarts de 8 del matí, dos talls simultanis de la N-II a Mataró i a Premià de Mar van servir de punt de trobada dels diversos piquets. Després de mitja hora de tall, un piquet conjunt format per una setantena de persones es va anar movent per la zona del centre de la ciutat, al mateix temps que es desenvolupava una con-

centració a les portes de l'Hospital de Mataró. Passades les onze del matí, el piquet de la zona centre va ser encerclat per unitats de la Brigada Mòbil dels Mossos a la plaça de l'Havana, després que el seguissin diverses unitats de paísà durant bona part del seu recorregut. Una quarantena de persones van ser obligades a romandre de cara a les façanes d'un costat de la plaça mentre eren identificades. L'actuació dels Mossos va acabar amb sis detencions i diverses contusionades. A partir de les dotze del migdia, una concentració unitària convocada per la Plataforma d'entitats socials i sindicals de Mataró i el Maresme va servir per cloure les activitats. Les organitzadores han fet un balanç positiu de la jornada, tan pel que fa al seguiment de la vaga com al treball unitari de diversos col·lectius.

A l'hora de tancar aquesta edició, se sap que els advocats ja han visitat les persones detingudes i que se les acusa d'alguns o de tots aquests delictes: desobediència a l'autoritat, resistència a l'autoritat, danys al mobiliari urbà i coaccions, ja que -segons els Mossos- diversos establiments haurien presentat denúncies. Les persones detingudes passaran la nit a la comissaria i el jutge els prendrà declaració el 30 de setembre al llarg de tot el dia als jutjats de Mataró.

GIRONA · ELS MOSSOS DETENEN DOS ACTIVISTES

Unes 4.000 persones fan una marxa pel centre de la ciutat

ORIOL CREUS

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La jornada de vaga general a les comarques gironines va arrencar amb un piquet integrat per prop d'una setantena de persones davant la seu de la multinacional Nestlé. Els piquets organitzats per la Mesa Cívica pels Drets Socials van actuar a diferents centres al llarg de la matinada i, a partir del matí, es van concentrar al centre comercial de Girona. Davant l'ajuntament de la ciutat, es van viure moments de tensió per la intervenció dels antidisturbis de la Policia Municipal.

En acabar els piquets, es va fer una concentració davant la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Girona per protestar contra la detenció de dos activistes acusats de segellar establiments comercials.

La jornada de vaga general va finalitzar amb una manifestació pel centre de la ciutat, que va reunir prop de 4.000 persones i on es van evidenciar dos blocs. D'una banda, l'oficial -format pels sindicats majoritaris- i, de l'altra, el bloc de la Mesa Cívica, que va aplegar prop de 1.800 persones. L'acte es va desconvojar davant la delegació de la Generalitat sense que es registrassin incidents remarcables.

VALLÈS OCC. · ELS PIQUETS OCUPEN LA CECOT

L'aturada presenta quatre punts calents

ORIOL CREUS

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

A Vallès Occidental, la vaga va tenir un seguiment notori i quatre punts calents: Sabadell, Terrassa, Sant Cugat i la UAB. A Sabadell, les estacions de Renfe i Ferrocarrils van despertar pràcticament buides, igual que el polígon de la Zona Hermètica i cinc instituts de la localitat. A les 7 del matí, una vuitantena de persones van tallar l'entrada de Sabadell des de Castellar del Vallès i la Gran Via cap al sud. A les 9:30, 500 persones van bloquejar l'entrada d'El Corte Inglés, indret des d'on, a les 11:30, va començar la manifestació de pro-

testa contra la reforma laboral, que va aplegar 2.000 persones. Durant el recorregut, es van encartellar diverses entitats bancàries i ETT. El balanç repressiu es va saldar amb un jove d'un piquet agredit i un membre de CCOO detingut. A Terrassa, els piquets, que van sortir de l'estació d'autobusos, van tancar comerços a mig matí i van ocupar la seu de la patronal egarenca CECOT. A Sant Cugat, un centenar de persones es va concentrar i va fer un piquet informatiu per la ciutat. A més, es va reivindicar el segellament amb silicona de 40 empreses. A la UAB, el seguiment va ser total, gràcies a la presència de fins a cinc piquets.

BAGES · ÈXIT

Talls de trànsit i manifestació nodrida

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Els piquets a les zones industrials van començar a primera hora de la matinada a tota Manresa. Els centres de treball més importants van aturar màquines i els piquets van privar el pas al transport públic manresà. A Sallent, la majoria dels grans centres de treball i la indústria minera van cessar tota activitat. Al matí, les treballadores de Norden van tallar durant mitja hora l'Eix del Llobregat, a l'alçada de la gasolinera del Lleó (Sallent). L'INEM de Manresa no va poder obrir el matí del dia 29 perquè tenia les portes segellades. Va passar el mateix a les seus de diverses ETT de la ciutat i algunes botigues del centre. Per altra banda, a Manresa s'havia convocat una manifestació independent de la convocatòria dels sindicats grocs, sota el lema *Prou precarització de les nostres vides*. La marxa va començar a les 11:30h. a la Benplantada i estava convocada per la CGT de Manresa, Sallent i Berga, la CNT-AIT de Manresa, la secció sindical de la CNT-AIT de l'Ajuntament de Manresa, col·lectius llibertaris de Manresa, l'Esquerra Independentista de Manresa, la USTEC i la USOC. A la protesta, hi van participar prop de 1.000 persones, segons les organitzadores, que no van parar de cridar durant tot el recorregut pel centre de Manresa. Al pas de la manifestació, s'anaven tancant les botigues obertes, que van ser objectiu de pintades i atacs amb ous i bombetes de pintura. A l'alçada de la Plana de l'Om, les manifestants van rebotar els vidres d'entitats financeres. La manifestació va finalitzar a la plaça Major, on es va llegir un manifest contra les retallades laborals pràctiques, també, pel consistori manresà. Les manifestants van fer un intent d'accedir a l'interior de l'ajuntament forçant la porta, que estava tancada. Aquí, van aparèixer les primeres dotacions d'antidisturbis, que van fer pressió i van detenir cinc persones, que es troben a l'espera de passar a disposició judicial.

TERRES Ponent · ÈXIT

La CGT aplega 400 persones

Directa Terres de Ponent
terresdeponent@setmanaridirecta.info

A la capital de Ponent, prop de 400 persones van assistir a la manifestació convocada amb motiu de la vaga general per la CGT. Prèviament, una caravana va anar fent diferents piquets informatius a empreses i supermercats de Lleida, Mollerussa i Tàrraga que romanien oberts. Els piquets es van dur a terme de manera pacífica i sense cap incident. A les 12 del migdia, també es va fer una manifestació a Tàrraga, amb la participació d'unes 300 persones, 30 de les quals estaven sindicades a la CGT. La jornada va cloure amb dos piquets més al Mc Donald's del barri de Capont i als cinemes Lauren.

, vaga general 29-S

ESTAT ESPANYOL · X

Méndez i Toxo consideren un èxit el resultat de la convocatòria

Redaccio Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Encara que les previsions no eren massa optimistes, el seguiment de la vaga a l'Estat espanyol ha superat les expectatives formulades als mitjans de comunicació. Els secretaris generals de la UGT (Cándido Méndez) i CCOO (Fernández Toxo) consideren que la convocatòria ha estat "un èxit" i creuen que l'aturada ha servit "per donar forma a la irritació de la gent assalariada contra les mesures del govern social-liberal de Rodríguez Zapatero". Pot ser un punt d'inflexió la vaga del 29-S? Tot i que les editorials dels principals grups mediàtics vaticinaven una vaga descafeïnada i mostra del descrèdit dels sindicats de concertació, els percentatges de seguiment de la vaga han estat més alts de l'esperat. Per això, les centrals consultades pel diari *DIAGONAL* no dubten a considerar un "èxit rotund" la vaga i a parlar de "participació inqüestionable" i de "seguiment massiu". D'aquesta manera, les previsions dels mitjans de comunicació de masses s'han vist superades per la realitat de la vaga: sectors com el metall, la indústria, la neteja o l'agricultura s'han aturat gairebé per complet. Altres punts clau com el transport han aconseguit paralitzar la circulació en diversos moments a les grans ciutats. El seguiment ha estat desigual en l'àmbit de l'educació i el sector energètic, mentre que a sectors com les admi-

CCOO estima que, el 29-S, ha superat les xifres de la vaga del juny de 2002

nistracions públiques, el comerç, i les comunicacions ha estat baix. Pel que fa a la sanitat, els serveis mínims imposats han estat tan alts (en alguns casos han arribat a superar els serveis d'un dia normal) que la vaga ha tingut una repercussió molt limitada. A ciutats com Jaén, Las Palmas, Gijón, Torrelavega, Algesires i diverses capitals gallegues, l'aturada ha estat massiva i, a capitals com Sevilla o Madrid, s'han produït nombrosos piquets i protestes que han donat lloc a diversos incidents. CCOO estima que, al llarg del 29 de setembre, es van superar les xifres de la vaga del 20 de juny de 2002. En aquesta jornada, a més, es va visibilitzar la presència d'altres actors que no se solen tenir en compte a les agendes dels grans sindicats. Cercaviles, ocupacions d'immobles, piquets festius, bicicletades, *performances* o menjars populars han estat noves formes de protesta que, en aquesta vaga, han donat veu a les reivindicacions de la gent sense papers, les treballadores domèstiques, les persones precàries, les aturades i els moviments que han apostat per una vaga ciutadana.

PAÍS VALENCIÀ · UN MANIFESTANT ÉS OPERAT A CAUSA DELS COPS DE PORRA DE LA POLICIA ESPANYOLA

Les mobilitzacions i la brutalitat policial marquen la vaga general al País Valencià

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

El País Valencià ha viscut una jornada de vaga general que ha estat qualificada de massiva i esperançadora, tant per les grans centrals sindicals com pel sindicalisme alternatiu. El gruix de sindicats xifren la participació total en un 78%, tot i que aquesta canvia de manera substancial en funció del sector. L'aturada ha tingut molta més repercussió en l'àmbit de l'administració pública -correus, transports i universitats en són un bon exemple- que a l'empresa privada -tret de la indústria castellonenca i alacantina

A Alacant, prop de 300 persones intenten tancar El Corte Inglés i, fruit d'aquesta acció, un sindicalista de la COS és detingut

De la matinada fins al migdia

Des de primeres hores de la nit, els piquets van actuar arreu del territori, principalment a Mercavalència -on la policia va ferir un membre del piquet- i Mercalacant, per evitar l'entrada de camions i la distribució de productes. Al port de València, els piquets també van bloquejar la sor-

A la ciutat de València s'han patit diverses agressions policials durant la jornada de vaga

tida de mercaderies. De bon matí l'acció dels piquets es va concentrar al centre de les capitals. A Alacant, prop de 300 persones van intentar tancar El Corte Inglés i, fruit d'aquesta acció, un sindicalista de la COS va ser detingut. Aquesta no va ser l'única persona detinguda a Alacant, ja que durant el piquet que es va fer a l'empresa de recollida de residus, una treballadora va resultar ferida i una altra detinguda. Totes dues van passar a disposició judicial i van ser alliberades la mateixa tarda. A mig matí i a la ciutat de Valèn-

cia, els antidisturbis van carregar contra les assemblees i els sindicats d'estudiants -que havien tallat l'avinguda Blasco Ibañez- i van deixar un saldo de diverses persones ferides. L'agressió més greu va ser la d'un treballador que va haver de ser intervingut quirúrgicament després que la policia nacional espanyola li fracturés la clavícula. Una persona va ser detinguda un cop finalitzada l'acció.

Cap a la una del migdia, al carrer Colom de la ciutat de València, el piquet unitari -que va concentrar

més de 500 persones- va ser encapçalat i va patir una càrrega policial brutal, que va deixar moltes persones ferides i contusionades.

Mobilitzacions al capvespre

Les manifestacions principals de les tres capitals del País Valencià han sorprès positivament per la gran afluència de participants amb què han comptat. 70.000 manifestants a València, 50.000 a Alacant i 30.000 a Castelló van bloquejar les ciutats per clamar contra les retallades socials i la reforma laboral.

ILLES BALEARS · CCOO I UGT APLEGUEN 700 PERSONES A EIVISSA I UN PIQUET A MENORCA

La policia espanyola assetja els piquets a Mallorca

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La vaga general va comptar amb un suport desigual a les Illes Balears i la principal activitat alternativa a CCOO i UGT es va concentrar a l'illa de Mallorca. Cal dir que CCOO i UGT van aplegar 700 persones a Eivissa i un piquet a Menorca, que va tallar la carretera general de l'illa a primera hora del matí. Pel que fa a Palma, a les 00:00 a l'aeroport de Son Sant Joan, s'hi van concentrar 200 persones, que van impedir la sortida d'autobusos que superessin els serveis mínims establerts. De fet, va ser la mateixa policia espanyola qui va persuadir els conductors i conductores de no sortir per evitar la confrontació amb els piquets. També en aquest sector, es van dur a terme piquets a l'Empresa Municipal de Transports (EMT) de Palma. Més entrant el matí, la plataforma unitària

conformada per la CGT, la CNT, el Frente Solidario, SCTA, Endavant i Maulets van dur a terme un piquet davant El Corte Inglés. Un altre gran piquet unitari va pressionar els co-

Un gran piquet unitari pressiona els comerços de Palma perquè tanquessin; es viuen moments de tensió al centre de la ciutat

merços de Palma perquè tanquessin; es van viure alguns moments de tensió al casc antic de la ciutat. La manifestació de les 7 de la tarda, convocada

Imatge aèria de la manifestació a la ciutat de Palma

pels mateixos grups a la plaça d'Espanya, va reunir 2.500 persones sota el lema *Contra la reforma laboral i la reforma de les pensions: defensa els teus drets, la lluita continua!* A l'aca-

bament de la jornada, la CGT de Mallorca va anunciar que interposaria dues denúncies contra la policia espanyola per assetjar els seus piquets.

, vaga general 29-S

ESTAT ESPANYOL · PREMSA

Els diaris fan portades a la carta segons els interessos dels seus grups editorials

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Les rotatives i les direccions dels diaris han estat, durant aquests dies, un dels sectors empresarials que més han maniobrat per evitar l'èxit de la vaga general. Els directius de *La Vanguardia* i *El Periódico* van traçar una estratègia, el 28 de setembre, per aconseguir imprimir tots dos diaris sense que la plantilla en vaga ho sabés ni ho pogués impedir. *La Vanguardia* del dia 29 es va imprimir durant la tarda del dia 28 als tallers CREA de la Zona Franca i *El Periódico* durant el vespre a una rotativa de Saragossa. L'*Avui* i *El Punt* també es van imprimir durant la tarda. La gent que integra totes les plantilles, que majoritàriament havia secundat la vaga, va veure aquesta maniobra com una forma de boicotejar el dret de vaga escollit majoritàriament a través de votació. Una cinquantena de piquets van intentar impedir la sortida de les furgonetes carregades de diaris -en una versió molt reduïda i editada pels periodistes més propers a la direcció- des dels tallers de CREA. Diverses dotacions de Mossos d'Esquadra ho van impe-

Amb l'excepció de 'Público', la resta de capçaleres han titulat amb una idea molt similar: el fracàs

dir. El director d'*El Periódico* va voler evitar les filtracions i va ser ell en persona qui va negociar on s'imprimiria el diari, sense dir-ho a ningú més. Finalment, però, molt pocs exemplars van arribar als quioscos. Tot i que, a mitjanit, van amagar una seixantena de furgonetes carregades d'exemplars a un camí de la muntanya de Montjuïc, la distribució va ser molt complicada i pocs vehicles van arribar al seu destí.

Titulars o editorials?

Però els diaris no només es van posicionar políticament amb la determinació de sortir al carrer, sinó també amb el contingut de les portades. *La Razón* ja va deixar clara la seva postura amb el titular del dia 29: "No a la huelga, sí al derecho a trabajar". Amb l'excepció del diari *Público*, la resta de capçaleres han titulat l'endemà de la vaga amb una idea molt similar, la del fracàs. En cap cas aposten per dades que siguin objectivables i intel·ligibles, els titulars d'*El Mundo*, l'*ABC* o *La Razón* podrien haver estat, perfectament, els titulars del seu editorial.

, vaga general 29-S

ALBERT SALAMÉ

L'avinguda Meridiana, a l'alçada de Can Dragó, tallada al trànsit a primera hora del matí

Uns operaris intenten obrir les portes d'un banc qu

ROBERT BONET

Desenes d'estudiants passen la vigília del 29-S a la facultat de Física de la UB

ORIOL CLAVERA

Un nombrós piquet passeja pel mercat de la Llibertat de Gràcia

Pancartes i cartells a la plaça Cívica del campus de

ALBERT GARCIA

Activistes creuen contenidors a la plaça Universitat de Barcelona davant la presència de mossos antiavalots

JORDI BORRAS

Llançament d'objectes contra furgons policials el vespre del 29-S a l'avinguda de la Catedral

, vaga general 29-S

ALBERT GARCIA

Els comitès locals i els piquets porten la vaga dels barris al centre

Centenars de persones fan llargues caminades durant tota la nit per carrers i places mentre encartellaven i feien pintades. Aquesta intensa presència a la via pública aconsegueix un tancament comercial molt superior al que s'havia previst

ALBERT GARCIA

Una enorme barricada de foc crema poc abans de les 8 del matí a la Travessera de Dalt del barri de Gràcia de Barcelona

e van ser siliconades

DAVID DATZIRA

e la UAB

ALBERT GARCIA

De matinada, els treballadors posen barricades de neumàtics encesos a Mercabarna

ROBERT BONET

La manifestació anarcosindicalista de la CGT va aplegar prop de 8000 persones a Via Laietana

, impressions

David Karvala · Militant d'En Lluita i impulsor del nou moviment Unitat contra el Feixisme*

opinio@setmanaridirecta.info

Una tasca urgent: combatre el feixisme

Les notícies del creixement del feixisme i del racisme arriben cada vegada amb més freqüència; des de Suècia, que ara té vint diputats de l'extrema dreta, fins a França, on les imatges de la policia entrant als campaments de gitanos romanesos són tan aclaparadores que una comissària europea les va comparar amb la neteja ètnica nazi.

A Catalunya tampoc falten motius per la preocupació. La Plataforma per Catalunya (PxC) es presenta a les eleccions autonòmiques. Només amb la seva presència als municipis, la PxC -que, igual que els seus socis feixistes europeus, s'amaga darrere una imatge de *demòcrata*- ha animat dirigents d'altres partits a atacar la gent musulmana i, més recentment, la gent gitana. Si arriba al Parlament, serà molt pitjor.

Hi ha qui diu que centrar-nos a combatre els feixistes només els dona publicitat

Dins els moviments socials i l'esquerra, hi ha opinions molt diverses, fins i tot enfrontades, respecte com respondre davant aquesta situació: es podria perdre molt de temps amb llargs debats.

No obstant això, el fet que el problema no sigui nou ni exclusiu de Catalunya ens pot ajudar, si sabem aprendre de les lluites en altres llocs i èpoques.

GISELA BOMBILA

Aquest és l'objectiu principal del llibre titulat *No pasarán, aunque lleven trajes*, que es publicarà a principis d'octubre.

Amb articles escrits per diver-

sos activistes dels moviments socials i de l'esquerra, repassa la història de l'extrema dreta, tant a Europa com a l'Estat espanyol, i explica les diferents estratègies de

lluita antifeixista que s'han dut a terme.

Alguna gent diu que sí que cal lluitar contra el feixisme, però no al costat dels partits reformistes, que també són feixistes. Trobem que aquesta política sectària va permetre que Hitler prengués el poder a l'Alemanya dels anys trenta.

També hi ha qui diu que no cal donar massa importància als feixistes -que són pocs- i que hem de limitar-nos a combatre el discurs racista en general. De fet, argumenten, centrar-nos a combatre els feixistes només els dona publicitat.

Alguna gent diu que no s'ha de lluitar contra el feixisme al costat dels partits reformistes, però això va fer que Hitler prengués el poder

Aquest argument -per molt que vingui guarnit amb terminologia postmodernista- tampoc no és nou. Idees així van permetre que el Front Nacional de Le Pen passés de ser un grup petit -"sense importància"- a guanyar força dins la societat francesa.

El seu creixement -sota una disfressa de demòcrata, per descomptat- ha estès i ha fet respectable el racisme obert, fins al punt que un govern francès pugui dur a terme una neteja ètnica contra els gitanos romanesos.

Però la història ens ofereix estratègies alternatives que sí que han funcionat. La principal és el front únic, un moviment ampli i plural, on les diferents forces -des de la gent anticapitalista fins a les organitzacions reformistes- treballen plegades, sense abandonar la seva independència o les seves pròpies idees.

L'exemple més conegut a Catalunya és la Plataforma Aturem la Guerra, però el front únic va començar fa molt de temps, com un mètode de lluita contra l'extrema dreta: per primera vegada, l'any 1917, els propis bolxevics el van dur a terme.

El front únic ha tingut èxit a Gran Bretanya, amb la Lliga Anti Nazi -que va frenar l'auge dels feixistes dels anys setanta i noranta- i, més recentment, de manera encara més àmplia, amb Units i Unides contra el Feixisme, on col·laboren -entre altres- activistes de l'esquerra revolucionària, diputats laboristes i el moviment sindical unitari, el TUC.

No pasarán, aunque lleven trajes es dirigeix a fer arribar aquestes i moltes altres experiències a la gent que vol combatre el feixisme avui.

Des que es va començar a preparar el llibre, s'ha posat en marxa a Catalunya un nou moviment, Unitat contra el Feixisme. S'espera que, durant els propers mesos i anys, aquest llibre serveixi com a eina de lluita. Si tot va bé, després podrà descansar a la prestatgeria com un llibre més d'història.

* -www.unitatcontraelfeixisme.org-

Miquel González · Membre del Centre d'Estudis J. M. Delàs

opinio@setmanaridirecta.info

La Unió Europea: un projecte inacabat

La concepció de la Unió Europea (UE) -ara que molts dubten de la seva viabilitat futura- és molt profunda i convé recordar-la. Abans de materialitzar-se, la idea d'unir Europa va ser mantinguda per filòsofs i visionaris com Victor Hugo, el qual imaginà uns pacífics Estats Units d'Europa inspirats en ideals humanistes. El somni, òbviament, es va veure obstaculitzat a conseqüència de les cruentes guerres sofertes durant la primera meitat del segle xx. A pesar d'això, després de la Segona Guerra Mundial, la idea d'unificar Europa ressorgí amb força. Els que s'havien oposat al totalitarisme durant la guerra estaven decidits a posar fi a l'odi i la rivalitat entre les nacions

europees i a crear les condicions per una pau duradora. Entre 1945 i 1950, una sèrie de polítics -entre ells Robert Schuman, Konrad Adenauer, Alcide de Gasperi i Winston Churchill- van emprendre la tasca de persuadir els seus pobles de la necessitat d'entrar en una nova era d'estabilitat, mitjançant l'impuls dels interessos comuns, l'estat de dret i la igualtat de tots els països. Robert Schuman, ministre francès d'Afers Exteriors, va recollir una idea inicialment concebuda per Jean Monnet i, el 9 de maig de 1950, va proposar la creació de la Comunitat Europea del Carbó i l'Acer (CECA). La intenció era situar sota una mateixa autoritat la producció de carbó i acer de països que havien estat enemics.

Avui que la situació és complicada pels països integrats a l'actual Unió Europea, és necessari recordar l'esperit d'aquest projecte: l'estabilitat i la pau a Europa

Les matèries primeres que s'havien utilitzat per fer la guerra ara servien un propòsit molt més just i constructiu: la reconciliació i la pau. Avui que la situació és complicada pels països integrats a l'actual UE, és necessari recordar l'esperit d'aquest projecte: l'estabilitat i la pau a Europa. Només des d'aquesta perspectiva podem entendre que la UE no hauria de ser una suma de països, sinó un conjunt. És aquest punt tan vital el que els líders europeus han oblidat. S'ha contemplat la possibilitat d'abandonar Grècia perquè, com que només representa un 2% del PIB de la zona euro, és prescindible. Els alemanys semblen no voler ajudar el poble grec perquè, segons ells, la situació

que viuen és fruit de la seva pròpia negligència. I si bé és cert que els polítics grecs han abusat del finançament barat i fins i tot han amagat que ho estaven fent, també és cert que els alemanys, entre d'altres, també han superat els llinars de déficit públic màxim marcats pels tractats europeus. En conclusió, el projecte europeu encara és lluny de ser assolit tal com es va dissenyar inicialment i això és perquè s'ha oblidat el seu fi. Per assolir una Europa estable hem de caminar cap a una Europa unida políticament i solidària amb els territoris més desafavorits o afectats. Només així caminarem cap a la pau desitjada, tant preuada pels pares intel·lectuals de l'actual UE.

Francesc Foguet i Boreu · Membre de l'equip Argument

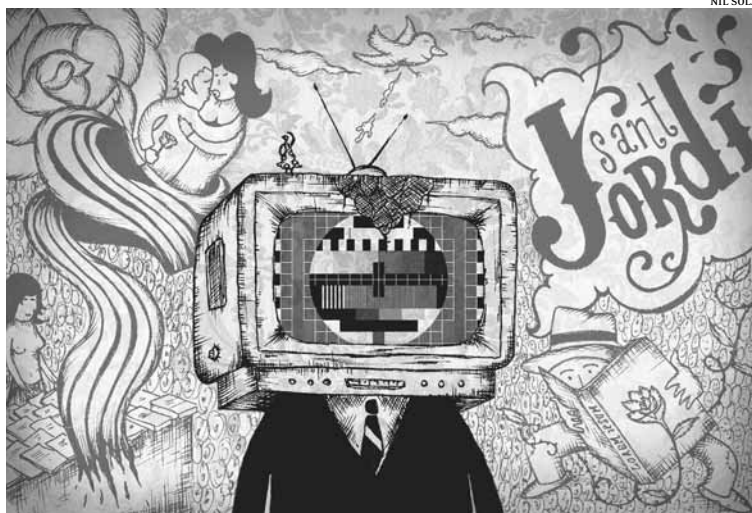
opinio@setmanaridirecta.info

La realitat de TV1

23 d'abril de 2010, diada de Sant Jordi. El *Telediario* del vespre de TV1 dona entrada a la corresponçal de Barcelona perquè parli de la diada del llibre i de la rosa *in situ*. La periodista apunta de seguida –de la Rambla estant– els títols dels autors més venuts en castellà. Tal i tal. Molt bé. I continua amb la crònica mundana de la jornada... I prou. Ni un mot sobre la literatura catalana, sobre els escriptors i els lectors catalans o sobre la festa del llibre en català. Res. No existeixen. Ni tan sols fa referència –i mira que ho tenen fàcil– als escriptors que escriuen indistintament en català o en castellà. Els llibres venuts, fins i tot les roses regalades, els arbres de la Rambla i els carrers i les places de Barcelona, tot el món real i irreal és, naturalment, d'expressió castellana.

Als mitjans estatals, la literatura, la cultura i la llengua catalanes no existeixen

El primer canal de la televisió de l'Estat, ara sota la tutela del PSOE, no té ni la deferència de comportar-se amb el paternalisme imperial de dictar, a la colònia, la *veritat revelada*: l'atenció hipòcrita, des de la mirada del poderós, a les minories indígenes. Com a telespectadors catalans, aquesta indiferència calculada, aquesta ocultació de la realitat, aquest menyspreu insultant ens causen perplexitat i indignació. Com pot ser que la televisió

NIL SOLÀ

pública –la corresponçal local– ignori deliberadament –perquè no pot ser cap oblit ni cap lapsus– que a Barcelona, des de temps immemorials, s'escriu, s'edita i es llegeix *també* en català?

No obstant això, és evident que aquesta mena d'actituds i comportaments no és exclusiva de TV1: es pot observar el mateix fenomen a bona part de la premsa i de les publicacions periòdiques espanyoles. O als cenacles acadèmics, intel·lectuals o culturals en general: la catalanofòbia, cada vegada més visceral, més agressiva i més violenta, ho abraça tot impudicament, des de l'alta a la baixa cultura, des de tots els punts cardinals de l'espectre polític-sociològic espanyol. Abans, una certa sensibilitat cap a les minories lingüístiques i culturals de l'Estat feia *progressista*. Ara, ni això. És un altre dels triomfs, juntament amb la monarquia i la democràcia

devaluada, del *poder secular*, com deia Pere Quart.

Tret d'algunes excepcions, als mitjans estatals, la literatura, la cultura i la llengua catalanes no existeixen. Ni arriben a entele-

A l'Estat espanyol, l'aparell legislatiu i mediàtic només serveix per anul·lar qualsevol diferència

quies. Els suplementes culturals, per exemple, les ignoren per sistema. I ja no cal dir els organismes de projecció internacional. Deu passar el mateix, és clar, amb les homòlogues basques o gallegues. No suposa cap consol,

ans al contrari. O és que no pertoca als mitjans de comunicació i a les institucions estatals de *respectar* la pluriculturalitat de la *pell de brau*? No és un mandat *constitucional*? Retòrica transitiva...

A l'Estat espanyol, l'aparell legislatiu i mediàtic només serveix –de manera arbitrària i totalitària– per anul·lar qualsevol diferència respecte a una idea uniformitzadora, homogenia i exclouent de la cultura. Són les seves *regles del joc*, marca-des per un punt de partida fraudulent: una reforma post-franquista, sense ruptura democràtica, que ara retorna amb energies renovades. Arribats a aquests extrems, l'única solució és crear unes regles noves que expressin totes les dimensions de la realitat des d'una *praxi* democràtica, alliberadora i solidària. L'única solució intel·ligent és, comptat i debatut, el *sí* a la independència.

. EL CIGALÓ

“La conciliació, si tens criatures, no existeix, sempre és desigual”

Meri és mestra per vocació i va ser, assegura, “la primera professió” que va triar quan li demanaven allò de “I tu, de gran, què voldràs ser?”. Ara treballa en una escola bressol on pot copsar les dificultats de les famílies per conciliar la vida laboral amb la familiar.

Lèlia Becana

A l'escola, és difícil aparentar el que no és, oi?

Si un pare no es preocupa i tot recau en la mare, que acaba estressada, aquí ho veiem ràpidament. Si uns pares van de *progres*, però són uns autoritaris, també ho veiem. I ja ens poden dir que les coses són d'una altra manera...

Els pares i les mares menteixen i la mainada sempre diu la veritat?

La canalla, a una determinada edat, diu mentides per veure què pot aconseguir, és manipulació, però sense malícia. Els pares es menteixen a si mateixos per no assumir els seus errors o per aparentar.

Què és això de la conciliació de la

vida laboral i familiar?

La conciliació, si tens criatures, no existeix, sempre és desigual. Són pares i mares pagant cangurs; avis i àvies batallant amb canalla que té més empena que tots dos junts; horaris d'acollida per nens que arriben pràcticament adormits, i tot plegat perquè els progenitors arribin a l'hora a la feina.

A les mestres, us toca equilibrar la manca de recursos del sistema educatiu?

Es tracta que posem les coses fàcils, les escoles bressol públiques són del tot insuficients i les privades són massa cares. Existeixen altres iniciatives com l'educació llibertària, però encara n'hi ha menys i les criatures han de poder anar a l'escola i els pares a treballar.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Ja n'hi ha prou!

Col·lectiu de Treballadors i Treballadores de la Residència Antonio Padilla

A la vida, passem per diferents etapes: infantesa, adolescència, maduresa... i ens movem bàsicament en dues grans esferes: la salut (que és el més natural) i la malaltia. En cas de malaltia, tenim el dret de disposar d'una assistència sanitària. Cal recordar que existeix una franja d'edat, passats el 65, a la qual –normalment– arribem tots: la vellesa. Una etapa de la vida –no menys important que la resta– durant la qual ens fem més vulnerables i ens movem més en l'esfera de la malaltia, amb pluripatologies i en què cada vegada són més freqüents les malalties neurodegeneratives com, per exemple, l'Alzheimer. Cada cop és més normal que haguem d'abandonar el nostre domicili (molt a desgrat), ja que les cures que necessitem arriben a ser inassumibles per les nostres famílies i necessitem un centre residencial que ens ajudi.

Som treballadors d'una residència geriàtrica i el perfil d'usuaris que tenim, arran de la implantació de la llei de dependència, no dista del perfil d'usuari que assumeix un centre sociosanitari, que es regeix sota un conveni hospitalari. Llavors, per què els professionals de la geriatria no es regeixen per les mateixes condicions laborals i econòmiques que el personal que treballa en un centre sociosanitari? Per què aquest desprestigi cap a *allò social* quan és igual d'important que *allò sanitari*? Recordem que s'advoca per un model d'intervenció biopsicosocial. Per què un diplomad, segons un conveni sanitari, cobra 28.000 euros bruts anuals i un altre, segons el conveni de geriatria, en cobra 15.000? Per què aquesta desigualtat de condicions amb les mateixes exigències? Desigualtats com les 172 hores treballades de més que en l'àmbit sanitari, la quantitat de dies personals i de conveni, el cobrament per objectius, la possibilitat de carrera professional. Una assistent en àmbit residencial cobra mensualment 890 euros nets per 40 hores setmanals! Aquestes paraules les escrivim des de la perplexitat, la ràbia, la impotència, la tristesa, la indignació, la marginalitat, el malestar, el no reconeixement... i des de la situació de precarietat laboral i injustícia en què actualment estem treballant, ara més ofesa pel retall salarial del 5% linial del Decret Llei 03/2010 que se'ns aplica injustament, fins i tot sense ser funcionaris. Si estem tan a desgrat, per què no busquem cap altra feina? Perquè ens agrada i perquè el que volem és lluitar i reivindicar unes millores laborals i igualitàries.

Tots arribarem a grans i tots voldrem morir amb dignitat. Això no s'aconseguirà si, als treballadors que cuiden els nostres avis, no se'ns proporciona la dignitat. En definitiva, en un futur no molt llunyà. Amb aquestes paraules, el que volem és donar a conèixer i denunciar a la societat aquesta realitat preocupant i conscienciar-la de la seva importància i també transmetre l'enorme malestar en el qual ens trobem des de fa molt temps. La nostra il·lusió? Una escola activa, una actuació conseqüent... i que aquesta temàtica robi la portada al petó de Casillas i Carboner... perquè sembla ser que això és l'únic que interessa en aquest país.

. EDITORIAL

Els ‘gamberros de sempre’

Al tancament d'aquesta edició especial, llegint els titulars de com obrirà les informacions contra la vaga general la premsa generalista i constatant com es continua desinformant sobre la radiografia social de la crisi -sobre qui neteja els draps bruts i qui paga els plats trencats-, hem volgut parafrasejar les paraules de l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, pronunciades quan parlava "dels gamberros de sempre" per valorar el que ha succeït a Barcelona. Parafrasejades en sentit contrari, perquè sí: perquè el problema fonamental que afrontem com a societat és, exactament, la qüestió dels gamberros de sempre. Els *hooligans* de la banca se s'han embutxacat 130.000 milions d'euros en guanys des de 2003; els incívics de l'IBEX35 que enguany guanyaran 44.000 milions més; els brètols que evadeixen 100.000 milions anuals en frau fiscal; els bergants de la borsa espanyola que van guanyar 32.000 l'any passat. Acompanyats pels pirates del govern que faran pagar la crisi a les classes populars amb 50.000 milions en retallades socials els propers tres anys. Sí, clar: els gamberros de sempre. L'altra gran titular de la premsa del règim és "fracàs", tot i que, amb perspectiva social i històrica, és quasi tot el contrari, en una època de derrotes i desencisos. Que una vaga general contra la qual s'han aixecat i cridat tots els mitjans, totes les patronals, el 85% del parlament espanyol i tots els tertulians haguts i per haver hagí demostrat la capacitat d'incidència i mobilització concretada el 29 de setembre només vot valorar-se com un èxit. Del teixit popular, de les treballadores i de l'autonomia social. I com a prova que tota la maquinària de la propaganda oficial, patronal i estatal no ha servit de res. Perquè poble que fa vaga mai no mor: quanta força, gent, quanta força.

. COM S'HA FET

Paradoxalment -o no-, a la DIRECTA, aquesta setmana de vaga general, hem treballat el doble. No és que volguem ser esquirols, és que ens encantaria treballar el doble cada setmana, si fos per motius com una vaga general. De fet, des d'aquesta humil tribuna, proposem treballar el doble durant un mes a canvi que la vaga s'allargui durant tot l'octubre... o fins que caigui el virrei (per què no?). Conyes a part, dimecres al vespre, la redacció semblava el naufragi de la medussa, cossos masegats per hores i hores seguides de retransmissió i cobertura de la vaga general jeien a qualsevol racó. Vaja, que la cobertura d'aquesta vaga ha estat tota una gesta per la DIRECTA. Esperem que els resultats siguin del vostre gust. Per cert, que diverses persones col·laboradores del setmanari han estat contusionades o detingudes per les forces de seguretat de l'Estat mentre intentaven fer la seva feina. Salut i vaga cada dia.

Qui Som

REDACCIÓ	COMPAGINACIÓ
Estirant del fil David Fernández	Roger Costa Puyal
Impressions Lèlia Becana Així està el pati Jesús Rodríguez Quaderns d'Il·lacrúa quadernsillacrúa@setmanaridirecta.info	CORRECCIÓ I EDICIÓ
Roda el món Laia Gordi Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans Manu Simarro	Col·lectiu l'asterisc i el gitano
Expressions Roger Palà i Estel Barbé	PUBLICITAT
Serra Agenda directa Alfonso López	Tània Miró
Rojo La indirecta Oriol Andrés	DISTRIBUCIÓ
FOTOGRAFIA	Xavi Camós
Albert García	SUBSCRIPCIONS
IL·LUSTRACIÓ	Lèlia Becana
Xavier Blasco i Jordi Borràs	ADMINISTRACIÓ
	Jordi Raymond
	DIFUSIÓ
	Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES:	altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT:	baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ:	bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD:	barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP:	elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA:	girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA:	horta@setmanaridirecta.info
MANRESA:	manresa@setmanaridirecta.info
MARESME:	maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA:	menorca@setmanaridirecta.info
OSONA:	osona@setmanaridirecta.info
SABADELL:	sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS:	solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA:	terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE:	terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT:	terresponent@setmanaridirecta.info

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Vagues a la societat postindustrial?

Roger Costa Puyal
directa@setmanaridirecta.info

Una vaga general és un moment d'èxtasi col·lectiu; bé, el més col·lectiu que es pugui, depenent de les circumstàncies de cada moment i de cada lloc. Però, a part d'això, crec que val la pena preguntar-se: què és una vaga? i per què fem una vaga? Una vaga és una eina de lluita creada per la classe treballadora per defensar els seus drets i, de vegades, per intentar transformar la societat i acabar amb les injustícies. Aquesta segona modalitat s'anomena vaga general revolucionària i és un invent francès. Crec que cal reflexionar sobre les eines que fem servir per lluitar perquè crec que, sovint, les fem servir per pura inèrcia; no perquè hi haguem pensat, sinó perquè sempre s'ha fet així i ja està. El problema, aquí, és que la societat ha canviat molt -moltíssim- durant els darrers 50 anys i, en canvi, els

esquemes, les propostes i les eines dels moviments socials no tant. Hem avançat, però els canvis socials ens han superat; a nosaltres i a tothom. La vaga, com a eina de lluita de la classe treballadora, es va crear en un moment concret per resoldre una situació concreta. És una eina pensada per una societat industrial, on el món obrer no tenia res més que la seva pròpia força de treball i la solidaritat i on la indústria era altament dependent de la mà d'obra. A la societat industrial, els sous eren de supervivència, l'educació era un luxe i el temps d'oci una cosa gairebé desconeguda. El proletariat no tenia gaire més opcions i, al mateix temps, aquesta era la seva millor arma. Avui, els coses han canviat molt, vivim en una societat postindustrial. Han passat Ford i el fordisme, que han augmentat el sous de la classe treballadora per convertir-la en consumidora; han passat la socialdemocràcia i el benestar, que han donat

una educació i una seguretat a les plantilles per convertir-les en tècniques, i han passat la reconversió i la globalització, que han esmicolat la fabrica i han disseminat les persones treballadores per convertir-les en persones aïllades. D'una banda, la classe obrera té un cert benestar, una certa cultura, una certa capacitat de consum. De l'altra, la indústria ja no és tan dependent de la mà d'obra, sinó de la tecnologia i del màrqueting. I la indústria ha perdut pes en l'economia a favor del sector terciari: serveis, finances, telecomunicacions, etc. Potser hauríem de buscar noves formes de fer vaga, vaga de consumir, per exemple. Podríem esborrar del mapa qualsevol marca que ens proposéssim boicotejar de veritat. Podríem fer vaga de veure la televisió, de llegir els diaris. També podríem fer vaga de votar; avui que la política s'ha mercantilitzat i ha quedat reduïda a un mer espectacle quadriennal. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

KARLES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Radas núm. 27,
08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustraciadirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs- NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

De la insurrecció a la regulació del conflicte social

Apareguda el segle XIX a conseqüència de la progressiva presa de consciència de la classe obrera, la idea de la vaga general ha patit una notable evolució al llarg del segle XX. Concebuda inicialment com a punt àlgid de l'estratègia revolucionària, la vaga general va perdre pes enfront de la insurrecció armada durant la Segona República, mentre que la implacable repressió franquista va desmantellar el sindicalisme de classe. Malgrat la reactivació de la conflictivitat durant els anys 1960 i 1970, la normalització de les relacions laborals i la regulació del conflicte social a partir de la transició van propiciar una pèrdua d'influència de les centrals sindicals. De la presència de les forces que lluiten per una transformació radical de la societat en la vaga del 29-S, dependrà que aquesta esdevingui o no l'inici d'un ampli moviment reivindicatiu.

Juan Cristóbal Marinello
afons@setmanaridirecta.info

Les primeres vagues generals

A l'Estat espanyol, la concepció de la vaga general es va difondre –més com a consigna que com a reflexió teòrica– paral·lelament a la reorganització i la radicalització del moviment obrer en el context de la crisi política i econòmica de 1898. Els seus propagandistes més fervorosos van ser els sectors anarquistes, que van aconseguir concretar-la en algunes ciutats durant el 1901.

La força demostrada per la CNT amb la vaga de La Canadenca i la consecució de la jornada de vuit hores va provocar una resposta patronal duríssima

Això no obstant, la primera vaga general d'importància va ser la del febrer de 1902 a Barcelona, derrotada per una repressió molt dura. En aquest moviment, les fronteres entre la mobilització sindical moderna i el motí popular decimonònic encara són difuses, una característica que es farà encara més evident el 1909. El 22 de juliol d'aquell any, Barcelona va despertar paralitzada per una vaga general contra la guerra colonial al Marroc, que es va estendre a diverses localitats de Catalunya. Ràpidament, la vaga va adquirir un caràcter insurreccional i anticlerical i només va poder ser controlada des-

Quaderns d'Illacrua 32

DIRECTA 198
30 de setembre de 2010

IL·LUSTRACIÓ:
Neruuu

1917

1934
1936

MIRALLS

Diego Cañamero

“La terra és un do de la natura i, per tant, ha de ser pública”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

La nova Lleialtat del barri de Sants comença a escalfar motors

pàg. 7

1976

1985

1988

1992

1994

2002

2010

prés d'una setmana d'enfrontaments molt violents, que passarà a la història amb el nom de Setmana Tràgica.

Caldrà esperar fins el 1911 perquè tingui lloc la primera vaga general que superi l'àmbit local o regional. El setembre d'aquell any, una vaga de carreters bilbaïns, unida a la situació bèl·lica al Marroc, dona peu a una vaga general estatal, que provoca la declaració de l'estat de setge i la suspensió de les garanties constitucionals. La vaga es va estendre amb cert èxit a Bilbao, Saragossa i València (on, en algunes zones, fins i tot va adquirir un caràcter insurreccional). No obstant això, la vaga va fracassar completament als dos centres clau —Barcelona i Madrid—, per la qual cosa, al cap d'unes setmanes, la situació ja s'havia normalitzat del tot. La repressió governamental va ser contundent, es van clausurar diversos locals obrers, líders sindicals van ser detinguts, la UGT va ser intervinguda judicialment i la CNT, que aquells dies celebrava el seu primer Congrés a Barcelona, il·legalitzada.

Hegemonia de la CNT

L'esclat de la Primera Guerra Mundial va significar un període de bonança per diversos sectors de l'economia espanyola; malgrat això, també va comportar una vertiginosa espiral inflacionista que va deteriorar enormement les condicions de vida de la classe obrera, circumstàncies que van estimular l'augment de la conflictivitat social i l'expansió de les organitzacions sindicals.

Aquesta situació va afavorir un apropament entre la UGT i la CNT, que l'agost de 1917 van iniciar una vaga general amb l'objectiu d'enderrocar la monarquia i forçar un procés constituent. La descoordinació, el poc suport dels sectors republicans i catalanistes i la tradicional repressió estatal van propiciar un nou fracàs del moviment, que allunyarà els socialistes de la vaga general durant gairebé dues dècades.

Per la seva banda, la CNT —hegemònica a Catalunya després de la implantació dels Sindicats Únics de Ram— va

aconseguir, el 1919, transformar per primera vegada la vaga general en una escenificació de la força de la classe obrera organitzada. Un conflicte puntual a l'empresa hidroelèctrica La Canadenca es va expandir progressivament fins a transformar-se en una important vaga general que va paralitzar Barcelona durant 44 dies i que va aconseguir la implantació legal de la jornada de vuit hores.

La força demostrada per la CNT va generar una duríssima resposta patronal, que va sumir la ciutat comtal en una situació de convulsió i lluita, fins i tot armada, entre patrons i obrers, tan sols interrompuda pel cop d'estat de Primo de Rivera. La dictadura de 1923-1930 no va aconseguir eradicar la conflictivitat laboral, però sí que va poder impedir, a través de la repressió i de la cooptació de les centrals sindicals, l'organització d'una vaga general en contra seu.

De la vaga general a la insurrecció armada

La proclamació de la Segona República, el 1931, va obrir un període d'ànimes esperances entre els sectors populars que, ben aviat, va donar pas a una conflictivitat social molt elevada. Les vagues generals locals o sectorials, organitzades principalment per la reconstituïda CNT, van tenir un paper de primer ordre. En aquest context, els sectors més radicals de la central anarcosindicalista es van plantejar la idea d'una mobilització constant, d'una *gimnàstica revolucionària* que impedisés la consolidació de la República i desbordés el marc polític a través de l'acció de les masses.

Així, durant el primer bienni republicà (1931-1933), la Confederació assajà tres intents insurreccionals, tots ells fracassats: el gener de 1932, el gener de 1933 i el desembre d'aquell mateix any. La descoordinació, la fragmentació i la mala organització d'aquests moviments va ser la seva característica comuna, testimoni de les fortes divisions internes de la CNT sobre l'estratègia a seguir. Tot i així —per allò que ens interessa— aquests intents insurreccionals també es van carac-

Sortida del míting a la plaça de les Arenes, es decidí tornar a la feina després de l'èxit de la Vaga de la Canadenca, el 16 de març de 1919

-
Arxiu VVAA (2009)

-
Durant la República, la idea de la vaga general va quedar relegada a un segon pla a favor de la insurrecció armada

-

teritzar per la postergació a un segon pla de la vaga general a favor de la insurrecció armada.

Paradoxalment, mentre la CNT abandonava la tàctica insurreccional, els socialistes van experimentar un procés de radicalització en què la vaga general va ser concebuda com el punt de partida d'una revolució armada que permetria al partit la conquesta del poder. El factor desencadenant del moviment va ser l'accés de les dretes al govern l'octubre de 1934, al qual la UGT va respondre amb una vaga general, que no va ser secundada per la CNT i que va tenir un seguiment notable a Madrid i a Biscaia. Mentrestant, a Catalunya, Companys proclamava la República catalana.

Amb tot, la vaga tan sols es va transformar en revolució social a Astúries. Uns mesos abans, la UGT i la CNT havien signat una aliança que va garantir la unitat d'acció de la classe obrera asturiana. Mentre a Oviedo es va proclamar la *República Socialista*, a d'altres localitats es va instaurar el comunisme llibertari. Els grups de vagues van resistir els atacs de l'exèrcit durant unes dues setmanes, però la seva derrota va encetar un període de repressió salvatge. L'octubre de 1934 va marcar la fi de les vagues revolucionàries i va donar pas a una concepció més defensiva, en un moment en què el feixisme assumia un caràcter cada vegada més amenaçador. No serà casualitat, per tant, que, el 18 de juliol de 1936, els sindicats responguin a la insurrecció de l'exèrcit a través d'una vaga general, com a senyal de mobilització per la classe obrera que va contribuir decisivament al fracàs del cop d'Estat a gran part de la península.

El desmantellament del sindicalisme de classe

La instauració del franquisme va suposar el desmantellament del sindicalisme de classe a través de la repressió. En aquest context, qualsevol mobilització generalitzada dels treballadors era una quimera; una quimera, això sí, que romandrà permanentment com a il·lusió dels sectors antifranquistes. La relativa obertura del règim després de la victòria aliada a la Segona Guerra Mundial va permetre una reactivació de la conflictivitat social durant el 1947, any en què van tenir lloc algunes vagues generals —durament reprimides— a Catalunya i al País Basc. Malgrat tot, la consolidació internacional del franquisme a finals dels anys 1940 va sumir l'oposició en un període d'aïllament que la va obligar a un replantejament de les estratègies següents.

El malestar social vinculat a les dures condicions de vida de la postguerra va provocar alguns esclats socials durant els anys 1950 —com el boicot de tramvies de Barcelona el 1951—, que van fer que l'oposició albergués l'esperança de poder forçar una sortida democràtica a través de la mobilització de masses. El 1958, en un context d'agitació obrera i estudiantil, el PCE va cridar a una jornada de reconciliació nacional, mentre que el 1959 es va convocada una vaga nacional pacífica. Totes dues convocatòries van fracassar estrepitosament. La conflictivitat d'aquells anys estava lligada a les reivindicacions laborals i econòmiques, més que no pas a la generalització d'un rebuig al règim, si bé, en el context repressiu del franquisme, qualsevol mobilització adquiriria immediatament una connotació política.

Als anys 1960, la conflictivitat laboral, dinamitzada per les Comissions Obreres, va desbordar els dics repressius de la dictadura, que va haver de conviure-hi fins al seu final. Així, la primera meitat de la dècada dels 1970 va estar marcada per un creixement continu de la mobilització obrera, que en alguns casos va adquirir un caràcter polític molt marcat. L'elevada conflictivitat social va reactivar, entre al-

Principals vagues generals a Catalunya i a l'Estat espanyol

L'octubre de 1934 va marcar la fi de les vagues revolucionàries i va donar pas a una concepció defensiva de la vaga, en un moment en què el feixisme assumia un caràcter cada vegada més amenaçador

A partir de la transició, la vaga general va perdre completament el seu caràcter transformador i desestabilitzador del sistema polític i econòmic

guns sectors de l'antifranquisme, la idea d'una vaga general com a mecanisme per forçar una ruptura democràtica i la caiguda del règim i, alhora, després de la mort de Franco, el PCE col·locarà l'anomenada Vaga Nacional al centre del seu programa. Com és sabut, malgrat el seu paper indubtable en l'erosió del franquisme, la mobilització social d'aquests anys no va ser suficient per imposar la caiguda del règim, per la qual cosa la somiada vaga general no es va arribar a materialitzar, tot i que es va mantenir —així sí— com una consigna amb una gran capacitat mobilitzadora.

Pèrdua de capacitat d'incidència sindical

La transició va comportar un procés de normalització de les relacions laborals i d'inserció de les grans centrals sindicals al sistema democràtic, a través de la regulació del conflicte social. Davant del reflux de les mobilitzacions a principis dels anys 1980, les forces que mantenien alçada la bandera de la revolució proletària van quedar relegades a un rol marginal i aïllat. Els sindicats van passar a constituir un pilar fonamental del règim emanat de la transició, per la qual cosa, en aquest nou context, la vaga general va perdre completament el seu caràcter transformador i

desestabilitzador del sistema polític i econòmic. Tot i així, va continuar sent la principal arma del sindicalisme per incidir en les polítiques socials i econòmiques del país, a més de l'eina per excel·lència per la mobilització de les treballadores.

La dècada dels 1980 va marcar el compromís definitiu de la socialdemocràcia amb els postulats neoliberals i es va iniciar un procés progressiu de cancel·lació dels drets laborals i socials adquirits, en què la qualitat de l'ocupació i l'estat del benestar eren sacrificats en benefici d'unes promeses dubtoses de disminució de l'atur i de creixement econòmic. Les centrals sindicals no van estar a l'alçada de les circumstàncies i, a pesar de la mobilització col·lossal assolida per la vaga del 14-D de 1988 —en què al voltant de vuit milions de treballadores van paraitzar la seva activitat—, no es va aconseguir aturar el procés ni modificar la correlació de forces existent.

Evidentment, les vagues han obtingut triomfs puntuals importants, com les modificacions al *decretazo* del govern Aznar el 2002. Amb tot, allò que ha caracteritzat les vagues generals del període democràtic ha estat justament el seu caràcter defensiu, en una demostració de la incapacitat dels sindicats majoritaris —i

també dels alternatius— per imposar en el debat públic la necessitat de replantejar el model precari i desregulat d'ocupació en què estem submergides.

Donar contingut al 29-S

La vaga general del 29-S peca de molts d'aquests defectes, als quals cal sumar-hi, a més, la tardança en la seva convocatòria. Es tracta, en definitiva, d'una mesura dels sindicats majoritaris per acontentar les seves bases i forçar la reobertura del diàleg social. Tot i així, n'hi ha prou de donar un cop d'ull a la cronologia que acompanya aquest article per adonar-se que la història de les vagues generals coincideix gairebé a la perfecció amb la història dels grans conflictes socials a l'Estat espanyol.

Per això resulta fonamental la presència, en aquesta vaga general, de totes les forces que lluiten per una transformació profunda de la societat, per tal que contribueixin, amb la seva acció, a radicalitzar-la i dotar-la d'un significat que transcendeixi les intencions dels seus convocants. D'això dependrà, en definitiva, que el 29 de setembre sigui el començament d'un ampli moviment reivindicatiu capaç d'articular la resposta de les treballadores a l'ofensiva patronal i estatal, o una mera efemèride més al calendari sindicalista.

Febrer de 1902. Vaga general a Barcelona que s'estén per algunes poblacions de Catalunya.

Juny de 1909. Vaga general contra la guerra al Marroc seguida a diverses poblacions de Catalunya i que va donar pas a la Setmana Tràgica.

Setembre de 1911. Vaga contra la guerra al Marroc.

18 de desembre de 1916. Aturada de 24 hores contra la carestia de vida, convocada per la CNT i la UGT.

Agost de 1917. Vaga general convocada per la CNT i la UGT amb l'objectiu d'iniciar un procés constituent republicà.

Febrer de 1919. Vaga de La Canadenca, que es va transformar en una vaga general que va paraitzar Barcelona durant 44 dies.

Desembre de 1932. Vaga revolucionària convocada per la CNT amb l'objectiu d'iniciar una insurrecció.

Octubre de 1934. Vaga general convocada per la UGT, que adquireix connotació revolucionària a Astúries.

Juliol de 1936. Vaga general en resposta a la insurrecció de l'exèrcit.

Maig de 1947. Vaga general a Bilbao.

Març de 1951. Vaga general a Barcelona.

5 de maig de 1958. Jornada de Reconciliació Nacional convocada per PCE i PSUC.

18 de juny de 1959. Vaga nacional pacífica convocada per diverses organitzacions antifranquistes.

1970-1976. Proliferació de les vagues generals a nivell local i regional (1973 a Vigo, juliol i desembre de 1974 al Baix Llobregat i desembre d'aquell mateix any al País Basc i Navarra).

5 d'abril de 1978. Aturada d'una hora a escala europea en protesta contra l'atur.

20 de juny de 1985. Vaga general convocada per Comissions Obreres i altres sindicats minoritaris contra la reforma de les pensions.

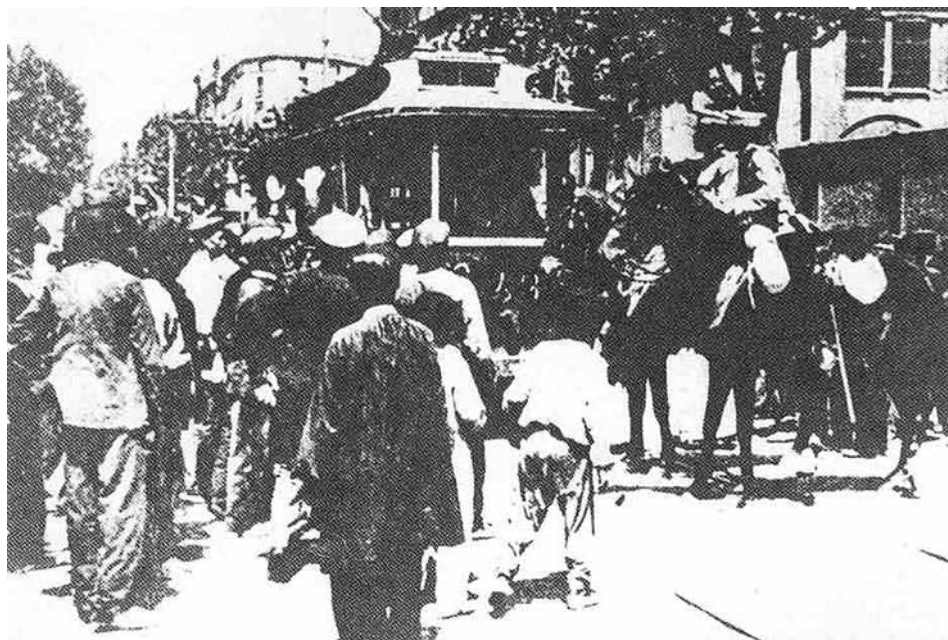
14 de desembre de 1988. Vaga general contra el pla d'ocupació juvenil i la política econòmica del govern.

28 de maig de 1992. Vaga de vuit hores contra la retallada de les prestacions d'atur.

27 de gener de 1994. Vaga general contra les retallades socials i la reforma laboral.

20 de juny de 2002. Vaga general contra la reforma de la prestació d'atur.

10 d'abril de 2003. Vaga de dues hores convocada per UGT i algunes federacions de CCOO contra la guerra a l'Iraq. CNT i CGT convoquen una vaga de 24 hores.

Vaga general del 1932

Arxiu Fundació F. Largo caballero

Diego Cañamero

“La nostra idea de reforma agrària és la col·lectivització”

Diego Cañamero Valle és un líder històric del moviment jornal·ler andalús. Va ingressar al moviment sindical camperol el 1974, quan només tenia setze anys. Home senzill i entregat a la lluita dels treballadors i treballadores del camp, avui és secretari general del Sindicat d'Obrers del Camp (SOC) i portaveu del Sindicat Andalús de Treballadors (SAT). Fa uns dies va passar per Catalunya per presentar el llibre col·lectiu ‘Diego Cañamero Valle, el hombre con los pies en la tierra’ i ho vam aprofitar per fer-li aquesta entrevista.

Jordi Garcia
miralls@setmanaridirecta.info

Com suporta la crisi actual el camp andalús?

El camp andalús viu en una crisi permanent des de la dècada de 1960. La reconversió al camp, allò que es va anomenar la *revolució verda* (pesticides, mecanització...), va provocar que el camp expulsés milions de treballadors, que van haver de trobar un lloc a molts racons de l'Estat espanyol, entre ells Catalunya, on viuen més d'un milió d'andalusos. Aquesta reconversió salvatge no va deixar cap alternativa als jornal·lers i mig milió ens vam quedar sense feina, sense terra i sense cap indústria de transformació, perquè els terratinents no van fer mai res per desenvolupar aquesta terra. Els últims quinze anys, la població rural, sobretot els joves, a mesura que la mecanització avançava i expulsava del camp més treballadors, va trobar en la construcció, amb el desenvolupament urbanístic de la costa, una sortida a la situació d'atur permanent i misèria. Ara, amb la crisi, la construcció s'ha frenat i els que s'han quedat aturats estan tor-

nant als pobles i es troben que les tasques de recol·lecció ja les fan els immigrants que vénen de Romania, Polònia, Bulgària, el Marroc o Ghana i, és clar, es viu una situació tensa.

De xenofòbia...

No, però sempre hi ha protestes encobertes per part dels autòctons, que vénen a queixar-se que ells no tenen feina i *els de fora* sí. Nosaltres estem fent una tasca de mediació perquè no hi hagi problemes i perquè es tracti els immigrants com a treballadors normals, amb tots els seus drets. A més, intentem que a totes les campanyes agrícoles hi treballi tothom. Quan hi ha treballadors immigrants forcem els empresaris que acceptin més gent, encara que s'allarguin els mesos de recol·lecció. Es reparteixen els diners i la misèria. No hi ha cap més alternativa.

La terra és un do de la natura i, per tant, ha de ser pública, igual que l'aire i l'aigua

Per què es crea el SAT si ja existia el SOC?

El SOC és una organització netament agrària, jornalera, amb més de 30 anys d'existència, mentre que el SAT es va fundar el 2007 amb l'objectiu de practicar un sindicalisme com el del SOC, però a les fàbriques i al sector serveis. Vol ser un sindicat senzill, no burocràtic, a peu d'obra, que obedeixi els treballadors i les seves assemblees, tossut amb la seva independència econòmica, perquè qui paga mana i nosaltres volem independència econòmica i política. El SOC continua existint, però queda englobat dintre el SAT, igual que altres organitzacions andaluses com petits sindicats, comitès d'empresa i gent independent, que també s'han sumat a aquest nou sindicat.

Us presenteu a les eleccions sindicals?

Al camp, no ens hi hem presentat mai perquè creiem més en l'acció directa i preferim basar-nos en els delegats sindicals nomenats pel sindicat, als quals els patrons no poden comprar, ja que no treballen a l'empresa... I ens funciona. En canvi, en altres sectors això no és possible, s'ha d'estar dins l'empresa. En aquests casos, potenciem les seccions sindicals i ens presentem a les eleccions,

però només si tenim la garantia que la secció, el comitè d'empresa o el delegat estan avalats pels comitès locals del sindicat. No volem que qualsevol es presenti com a delegat pel nostre sindicat, intentem assegurar-nos que tindrà un comportament honest, que es presenta per defensar els companys i no per obtenir privilegis. Si no trobem aquesta persona, no ens presentem.

Una de les formes clàssiques d'acció del moviment jornal·ler ha estat l'ocupació de terres. Té sentit, avui, ocupar una terra quan les rendes agràries són tan baixes?

La nostra filosofia és que no es pot especular amb la terra. La terra no és com un pont, una carretera o una casa, que l'ha feta algú; la terra és un do de la natura i, per tant, ha de ser pública, igual que l'aire i l'aigua. No pot convertir-se en un bé especulatiu i privat. És important que estigui a mans públiques perquè representa el futur de l'alimentació de la humanitat. Aleshores, independentment que els productes agraris no rebin un preu just, pensem que la reforma agrària és un element fonamental per al sosteniment de la població humana, animal i vegetal.

Quan sento parlar de reforma agrària em ve al cap trosejar els latifundis i repartir-los en lots petits a la gent que els treballa, que es converteixen en propietaris. Això no és contradictori amb la propietat pública de la terra? En quina reforma agrària esteu pensant?

Una en què la terra no estigui en mans dels terratinents, sinó de la Junta d'Andalusia, dels ajuntaments o de l'Estat, i que estableixi que aquestes terres públiques es treballin mitjançant comunes o cooperatives; en definitiva, en fórmules de col·lectivització. Aquesta és la nostra idea de reforma agrària.

Durant deu anys vas ser alcalde del Coronil, un poble de 5.000 habitants. Què en vas aprendre?

L'experiència va ser bonica i molt interessant. Sent alcalde d'un poble petit, estàs en contacte permanent amb la gent. Casa meua, ja no dic l'Ajuntament, sempre estava oberta perquè hi entrés qualsevol que volgués parlar amb mi. I, és clar, gairebé et converteixes en un psicòleg o en el capellà del poble, en el sentit que la gent et confessa els seus problemes i comparteix les seves penes i les seves alegries. També va ser una etapa interessant perquè nosaltres intentàvem demostrar des del poder municipal que l'esquerra podia governar buscant el bé del poble i no cap privilegi particular. Del centenar de treballadors de l'Ajuntament, jo era qui cobrava el sou més baix. Es tractava de fer que tothom s'adonés

ero
dea de
ària és
tzació”

FOTOGRAFIES:
Albert García

La duquessa i ‘la’ PSOE

“Avui, el sistema anomenat de lliure mercat usa tots els béns materials com una qüestió de guanys i no té en compte el valor de les coses. Simplement, les usa per guanyar diners. A Andalusia, el 2% dels propietaris controla el 50% de la terra i només la miren com un negoci, perquè Europa continuï aportant subvencions a través de la Política Agrària Comunitària (la PAC). No tenen en compte la població

de la comarca ni fer productes sans per satisfer les necessitats del poble... No els importa absolutament res. Són els grans paràsits d'Andalusia i estan protegits per tots els governs a través de les subvencions i la complaença. Estic pensant en els Domecq, els González Díaz o la duquessa d'Alba. Aquesta senyora, que té 34.000 hectàrees de terra i s'ha dedicat a explotar els nostres avis i pares i els immigrants, rep uns tres milions d'euros

en subvencions de la Política Agrària Comunitària, però no inverteix ni crea ocupació, sinó que s'endú els diners fora d'Andalusia. Doncs bé, el govern de la PSOE d'Andalusia li ha donat una medalla i l'ha nomenada filla predilecta d'Andalusia perquè diu que ha defensat els valors andalusos.

Li dic la PSOE perquè ja no és un partit, sinó que s'ha convertit en una autèntica empresa.”

que la política ha de ser l'art de defensar la justícia i no l'art d'obtenir un privilegi, que veïes que també hi ha persones que estem en aquests llocs no per diners, sinó per convicció i voluntat de servei. Durant els anys que hi vam ser, el nostre equip municipal va dissenyar un projecte de poble que tenia cinc pilars: llocs de treball, democràcia, cultura, esport i habitatge. A més d'això, l'Ajuntament era un complement de la lluita i, per tant, convocava les vagues i les manifestacions, juntament amb el sindicat.

Què vau fer per fomentar la participació del veïnat?

Vam crear una ràdio i una televisió locals, el jutge de pau va ser elegit democràticament pel poble, també vam fer un referèndum per triar l'enterraments...

La política ha de ser l'art de defensar la justícia i no l'art d'obtenir un privilegi

L'enterraments?

(riu) La plaça va quedar lliure i, per cobrir-la, es van presentar vint persones. Nosaltres els vam dir que no teníem interès per cap persona en concret, tots eren bona gent, persones treballadores... i vam proposar que fos el poble qui decidís per qui volia ser enterrat. Va ser molt graciós. Com et pots imaginar, aquells dies van circular una pila d'acudits. Però la gent, quan no hi ha manipulació, és sàvia i va acabar votant el millor, un home simpàtic, agradable i molt bon paleta.

Eres alcalde per la Candidatura Unitaria de Trabajadores, una organització integrada a Izquierda Unida. Amb la teva manera de pensar i la teva trajectòria, et sents còmode a IU?

Nosaltres vam firmar el protocol amb IU al principi, quan Julio Anguita hi estava al capdavant i va llançar la Convocatoria por Andalucía. Avui, sincerament, no ens sentim cent per cent còmodes. Izquierda Unida té un defecte que, si no corregeix, ens farà molt difícil el futur. Aquest defecte és que vol ser el bastó de la PSOE, o sigui, està desitjant pactar-hi. I nosaltres pensem que fa falta un projecte independent i anticapitalista... i

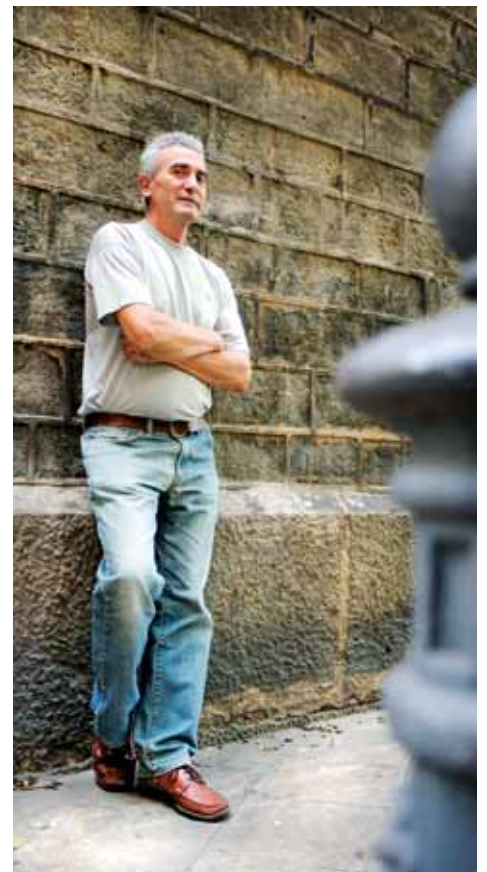
aquesta caracterització clara, realment, IU no la té. Aviat vindran les eleccions andaluses i les enquestes donen com a guanyador el PP. Esperem que, si guanya el PP, Izquierda Unida no decideixi pactar amb la PSOE i l'ajudi a perpetuar-se al poder perquè, si ho fa, significarà gairebé expulsar-nos a nosaltres.

Has patit la repressió en carn pròpia moltes vegades, t'han detingut cinc o sis cops, has passat per la presó... Als teus 54 anys, quan estàs a punt de participar en primera línia en una nova acció de protesta que saps que pot voler dir rebre més palls i afrontar més judicis, què et passa pel cap?

A mi, això ja no em suposa cap contratemps ni em preocupa que em denunciïn, em detinguin o em fiquin a la presó. M'han empresonat amb gairebé tots els governs: amb Franco, Suárez, Calvo Sotelo... i, ara, amb Zapatero. Fa tres mesos, durant una jornada contra la crisi i l'atur, em van detenir –a mi i a una desena de companys– per ocupar les instal·lacions del Quinto Centenario, l'estació de Sevilla de l'AVE i Canal Sur i, ara, ens acusen de pegar la policia i ens demanen, a mi quinze mesos de presó i a altres companys dos o tres anys, tot i que –òbviament– els qui vam rebre els palls vam ser nosaltres. En fi, són els muntatges de sempre per desprestigiar-nos, tot i que nosaltres sempre hem utilitzat l'acció directa, però pacífica, a l'estil de Gandhi o de Crist. A mi, ara m'acusen de tirar pedres a la policia quan tothom sap que, durant 30 anys, la meua eina sempre ha estat el megàfon i no la pedra. Llavors, ara, quan hem de tirar endavant una lluita, una marxa o una vaga general, quan hem d'ocupar un banc o un tren, la meua preocupació és per la responsabilitat que tenim amb la gent. Hi ha moltes persones al darrere, que tenen una gran fe i confiança en nosaltres i, és clar, ens preocupa que els passi alguna cosa.

L'Andalusia d'avui encara s'assembla a la retratada a Los Santos Inocentes?

Actualment, ha canviat força: el *señorito* ja no viu al *cortijo*, sinó a la ciutat i els treballadors, als pobles; les terres, les porten els gerents i els capatassos... Però el caciquisme continua: no es paga la feina segons un conveni, es treballa sense contracte... Però és veritat que no s'arriba als extrems d'humiliació descrits a la pel·lícula. Ara bé, a la meua vida personal, sí que m'he vist bastant reflectit en aquella història, menys en una escena, la que el *señorito* està caçant guatles i el treballador de la finca comença a ensumar a terra per localitzar on ha caigut la presa. Menys això, que és exagerat, tota la resta, jo ho he viscut.

Ecoxarxa: transformació verda al massís del Montseny

El Montseny sobreviu a les conurbacions metropolitanes com un dels espais més preuats per la seva riquesa i diversitat biològiques. En aquest entorn, font d'inspiració de científics i lletraferits, desenes de persones comparteixen un sistema econòmic equitatiu, ecològic i de proximitat.

Àlex Romaguera

petjades@setmanaridirecta.info

Ha plogut molt des del 4 de gener de 2009. Aquell dia, a Can Bancell, una vintena de veïns i veïnes del Montseny van començar a teixir un xarxa d'intercanvi per aprofundir els seus vincles i cobrir les seves necessitats quotidianes. En aquesta masia envoltada de vegetació frondosa, va néixer un projecte que, d'aleshores ençà, ha permès desenvolupar un model d'economia justa i, alhora, ha contribuït a reforçar la consciència ecològica a l'emblemàtica bioregió metropolitana.

No va ser fins al cap de tres mesos, el 22 de març, quan l'anomenada Ecoxarxa Montseny va començar a dinamitzar-se. En el marc de la fira d'intercanvi celebrada al municipi de la Costa del Montseny, es va posar en circulació una moneda alternativa a l'oficial –l'Ecoseny– que, amb una escala de valor diferent al diner convencional, ha facilitat l'intercanvi de productes i de serveis entre centenars de persones.

En paral·lel a l'intercanvi, que ha potenciat l'ecologia i la creativitat de la gent que hi ha participat, l'Ecoxarxa ha desenvolupat altres projectes destinats a potenciar un sistema de vida no mercantilitzat sinó equitatiu i respectuós amb el medi.

Els seus projectes responen a una Carta de Principis que estableix la voluntat de les persones que en són membres de participar-hi de forma col·laborativa, pacífica i generosa

En tot moment, aquests projectes responen a una Carta de Principis que, entre altres coses, estableix la voluntat de les persones que en són membres de participar-hi de forma col·laborativa, honesta, generosa i solidària; que els productes siguin ecològics i basats en criteris de comerç just, o que cal cuidar l'entorn i els éssers que hi viuen. També assenyalava el compromís de tenir una actitud proactiva, de practicar

La masia Can Bancell acull les assemblees de l'Ecoxarxa

- Ecoxarxa Montseny

l'art de pensar i de fer-ho constructivament, a més d'acollir totes les filosofies, religions i idees que respectin els principis anteriors.

Transitant en democràcia

A l'inici de 2010, l'Ecoxarxa va posar en funcionament la moneda virtual mitjançant el CES (*Community Exchange System*), un programa informàtic per xarxes amb moneda social que uneix 172 experiències d'arreu del món. D'aquesta manera, ha multiplicat els intercanvis i la seva incidència més enllà del Montseny i ha ensenyat el valor de construir models econòmics responsables i satisfactoris per la comunitat.

Amb els beneficis extrets d'aquests pràctiques (prop de 2.000 euros l'any), s'han pogut ampliar els projectes autogestionats que, "tot trencant amb les vides aïllades i segregadores de l'urbanisme neo-

liberal, redunda en una millora del benestar i en la salvaguarda del medi". De totes les propostes en funcionament, destaquen la creació d'una cooperativa de consum, la distribució i venda *on-line* de productes locals i una xarxa orientada a la defensa pedagògica del Montseny, a través de la qual tenen lloc cursos de sensibilització oberts a la població.

A més de garantir una bona estructura econòmica, doncs, l'Ecoxarxa desplega activitats vinculades al paradigma del decreixement i a un sistema de vida ètic i solidari, entre les quals també sobresurten els seminaris sobre coeducació, de creixement personal, salut o noves teràpies, el reconeixement de l'entorn o l'aproximació a mètodes de presa de decisió en cercle i per consens. Una colla de realitats que han estat assajades durant les xarxes d'intercanvi aparegudes a Vancouver (Canadà) fa

vint anys o, entre l'any 1995 i el 2005, a l'Argentina amb els "nodos locales" que prenen de referència els *Transition Towns*, el moviment de pobles de les Illes Britàniques que aposta per l'ús d'energies netes i renovables i per una economia sostenible i de proximitat. Gràcies a aquest dinamisme, el Montseny ha vist proliferar les fires d'intercanvi, les trobades lúdiques a la zona i les assemblees, on les participants dirimeixen les vicissituds que pateix el massís, preparen noves activitats i dissenyen pràctiques alternatives. Avui, en contacte amb entitats, centres escolars, col·lectius proteccionistes com la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny o les ecoxarxes del Garraf i d'Osona, l'Ecoxarxa del Montseny continua sembrant arrels i esdevé un exemple de compromís al servei de la cohesió i de la vida harmònica al massís més emblemàtic de Catalunya.

La segona Fira d'Intercanvi va tenir lloc el passat 17 d'abril a Granollers
- Arxiu

La nova Lleialtat, més a prop

Al carrer Olzinelles número 31, s'erigeix un edifici excepcional: La Lleialtat Santsenca. És excepcional per tres motius. Primer, perquè -fins l'any 1936- va acollir la seu de la cooperativa obrera de consum La Lleialtat Santsenca, que va ser tot un referent al barri de Sants. Segon, perquè es tracta d'una joia

noucentista, obra de l'arquitecte Josep Alemany, autor d'altres edificis emblemàtics com la façana d'El Molino. I tercer, perquè el veïnat de Sants i diverses entitats fa mesos que reivindiquen que aquest edifici, de titularitat municipal, es converteixi en un espai per a usos socials i no en un cau d'oficines.

A la Segona jornada de les cooperatives de Sants, que va tenir lloc el 25 de setembre, es va presentar la campanya Recuperem la Lleialtat Santsenca, en primer pla, la maqueta del projecte

- Albert Garcia

Marta Salinas
bonviure@setmanaridirecta.info

Sants és un barri cooperatiu. Ho és ara, amb projectes com La Ciutat Invisible, la Teteria Malea o Pim Pam Films, i ho era abans, amb experiències com La Igualtat, La Formiga Obrera o la mateixa Lleialtat Santsenca, per esmentar només alguns exemples. La tradició cooperativa de Sants, l'expliquen nombrosos documents que es guarden als arxius i biblioteques. I l'explica, també, el mateix veïnat de Sants: al barri, encara hi ha gent gran que pot relatar en primera persona anècdotes de les cooperatives d'aquells anys. I l'expliquen, finalment, els immobles que encara existeixen i que van albergar antics projectes autogestionats, com el de la Model del Segle xx -que es pot veure al carrer Alcolea cantonada amb Violant d'Hongria- o el de La Popular Santsenca -al carrer Premià, 15. Aquest darrer edifici del carrer Premià -actual domicili de la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya i d'altres entitats vinculades amb el coo-

perativisme- data de 1872 i també va ser la seu de les cooperatives l'Empar Obrer i La Flor de Maig.

La nova Lleialtat

L'immoble de La Lleialtat Santsenca que vol recuperar el veïnat de Sants és de propietat municipal i està catalogat com a equipament protegit. Té 1.600 metres quadrats i fa més d'un any que està abandonat. L'any 2009, una trentena d'entitats, col·lectius i persones a títol individual van començar a fer passos per recuperar l'edifici i convertir-lo en un centre de recursos veïnal, cultural i cooperatiu. Amb l'objectiu de concretar al màxim el projecte, van constituir un grup de treball i van organitzar diversos tallers. Durant aquestes trobades, totes les participants van poder expressar les seves necessitats d'espai i, a partir d'aquí, van dissenyar la proposta d'usos del futur edifici.

Com serà la nova Lleialtat? Segons han consensuat el veïnat i les entitats, la planta baixa tindrà un bar, una sala d'exposicions i un espai polivalent per fer xerrades, presentacions de llibres, actua-

cions musicals, etc.; també acollirà una cooperativa de consum i un magatzem. Al primer pis, hi haurà espais per a la creació artística, una cuina, una barra, sales de reunions i d'estudi, espais per desenvolupar projectes econòmics alternatius, una biblioteca, un centre de documentació, una ludoteca, sales destinades a la criança compartida, als col·lectius joves, etc. La voluntat és que la majoria de zones siguin dinàmiques i polivalents.

Després de concretar els usos, el grup de treball està definint el model de gestió. Es té clar que la nova Lleialtat serà gestionada per les pròpies entitats, però falta concretar la fórmula jurídica que hi haurà al darrere. I també la fórmula de finançament. Paral·lelament, s'ha engegat la campanya Recuperem la Lleialtat Santsenca. Tal com explica la gent que la impulsa, el projecte de recuperació va molt més enllà d'omplir els 1.600 metres quadrats de l'edifici; es tracta, sobretot, d'aprofitar la memòria cooperativa del passat per construir noves experiències de cooperació social basades en l'ajuda mútua, l'auto-gestió i la solidaritat.

Quatre apunts sobre La Lleialtat

L'edifici de La Lleialtat Santsenca que avui es vol recuperar és una mostra de l'eclosió del cooperativisme que va viure el barri de Sants des de finals del segle XIX fins a la Guerra Civil. L'exposició *Memòria cooperativa*, dissenyada i concebuda per La Ciutat Invisible, ens endinsa en l'ambient cooperativista d'aquella època: "Les cooperatives de consum de barri no només van esdevenir mitjà mancomunat de distribució d'aliments sense intermediaris, sinó que van ser espais de sociabilitat i aprenentatge (grups de teatre, corals, biblioteques, idiomes, salut) i van impulsar polítiques socials pels seus associats, com ajudes a la jubilació o en cas de malaltia. Moltes d'elles tingueren moneda pròpia i els seus membres participaren en la vida social i política del país".

La Lleialtat Santsenca, en un principi ubicada al carrer Callao, es va traslladar al carrer Olzinelles l'any 1927, en un edifici que va projectar l'arquitecte Josep Alemany i que constava de dues plantes i terrat. A la planta baixa, hi havia la botiga de queviures, el magatzem i el forn de pa; a la planta principal, el cafè, la sala de juntes, el teatre, la secretaria i una biblioteca; a més, disposava d'un gimnàs amb banys i vestuaris.

Per les seves dimensions, La Lleialtat Santsenca va jugar un paper cabdal en el moviment cooperativista del barri de Sants. Va ser una cooperativa de consum molt important i, alhora, va desenvolupar una activitat cultural intensa i també va acollir actes polítics. Amb els anys, La Lleialtat Santsenca va arribar a oferir prestacions socials que l'Estat no donava. Tot apuntava cap a la construcció d'una societat cooperativa autònoma, sense dependències de l'Estat ni del mercat. Però la victòria feixista de 1939 ho va estroncar tot. Als anys 50, quan l'edifici ja havia passat a mans privades, es va instal·lar la fàbrica de torrons Viar a la planta baixa i, al primer pis, la sala de ball *Bahia*. Més endavant, aquesta sala es convertiria en la discoteca *Rainbow*. L'any 1988, l'Ajuntament va clausurar el local, que va quedar abandonat fins que, el 2006, va ser okupat per l'Espai Alliberat per la Cultura com un espai destinat a la cultura lliure. L'any 2009 es va produir el desallotjament.

Líban

FOTOGRAFIA: Guillem Valle

Silenci. No diu res. Ningú diu res. Només el vent que colpeja de tant en tant el vidre. La foscor devora lentament el dia. Els edificis fragmentats semblen sentinelles cansats de tanta guerra. Alguna llum taronja parpelleja i il·lumina el que queda del seu món. Ella calla. I mira amb posat decidit. Els cabells li creuen la cara. Té una arma a les mans. Acaba d'arribar corrent. Del carrer. Del seu carrer de fang i clots i bassals. Aquell carrer transvestit en escenari de bèsties. Ha corregut escales amunt i s'ha quedat allí. Mirant per aquell forat en forma de queixalada. Saps que no ho hauria de fer. Ho sap. "No t'acostes a les finestres", "No t'acostes a les parets". La mare li ho diu. El pare li ho deia. Ja fa temps que va marxar. Però encara el recorda. Amb aquell mig somriure penjat dels llavis. Silenci. Ara no és hora de pensar-ho. De recordar-lo. O potser sí? Ara té una arma. Una d'aquelles armes grans i brutes que empunyen els seus. Que amaguen als soterranis. Que guarden als túnels. Com la que tenia el pare. I ella s'esperarà allà dalt, en aquell pis derruït, fins que tornen els monstres d'acer que bom-

bardegen la ciutat. Avions que descarreguen trons. Sense avisar. Veloços. Furiosos. Sí, els disparà. Encara té por. Massa. Però els espera allí. Callada. Tremolant. "No sóc cap covard. No sóc cap covard. No sóc cap covard". I les frases li ressonen al cervell com si foren una oració. Perquè ara està disposada a lluitar. Sí, lluitarà. Amb aquell posat decidit. Amb els cabells que li creuen la cara. Amb aquella arma amb què apunta cap al cel ras. Aquella arma que vol veure gran i brillant. Encara que només siga un tros de fusta. Un tros de fusta esquifit. Fràgil. Inofensiu. Com ella. I aleshores torna el silenci. Aquell silenci que es respira. Que es palpa. I no diu res. I ningú diu res. I només se sent el vent que colpeja de tant en tant el vidre. I la foscor devora lentament el dia. I els edificis fragmentats semblen sentinelles cansats de tanta guerra. I alguna llum taronja parpelleja i il·lumina el que queda del seu món. El seu maleït món. De runes. Absències. I silencis.

Xavi Sarrià

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Ofensiva de la patronal de les privades contra les autonòmiques

El president de la cadena Telecinco i de la Unió de Televisions Comercials Associades (UTECA) -patronal de la televisió privada-, Alejandro Echevarria, va carregar, el 27 de setembre, contra les televisions autonòmiques d'arreu de l'Estat espanyol perquè creu que "la despesa anual de 1.900 milions d'euros és una sagnia". En una acte organitzat al Cercle Financer de Bilbao, Echevarria va acusar les autonòmiques de ser "un problema insuportable que cal racionalitzar" i va assegurar que el sector públic "fa competència deslleial" al sector privat. Va criticar que les televisions autonòmiques encara tinguin publicitat i no segueixin TVE. Aquestes declaracions arriben quan estan a punt de crear-se dos grans grups del sector audiovisual, sorgits de la fusió entre La Sexta i Antena 3 i de Cuatro i Telecinco, cosa que farà que les públiques hagin d'unir esforços en la lluita per les audiències i per una televisió pública i de qualitat. MANU SIMARRO

TELEVISIÓ I RÀDIO

Les tertúlies catalanes representen les classes afavorides

Un informe de Media.cat i l'Observatori de la Cobertura de Conflictes de la UAB va arribar a la conclusió que les tertúlies televisives i radiofòniques catalanes són poc plurals i només representen els sectors més benestants. L'informe, fet a partir de l'estudi de les tertúlies d'El Matins de TV3 i d'El Matí de Catalunya Ràdio dels cinc dies posteriors a l'anunci de les retallades per part de Zapatero, demostra que la meitat de les persones que van fer de tertulians "van acceptar les polítiques governamentals de manera acrítica", titllant-les de "necessàries" o "insuficients", mentre que només dotze van criticar el seu "contingut antisocial". Així mateix, la reducció del dèficit públic va ser "acceptada de forma quasi unànime", ja que es creu "inevitable", mentre que només sis (de 57) van demanar que es retallés en una altra direcció. L'informe també retreu la manca de contextualització de les tertúlies, la presència majoritària de gent provinent de les "classes més afavorides", la manca de presència femenina (nou dones i 39 homes) -que, segons les autores de l'informe, "tampoc facilita que hi hagi perspectiva de gènere"- i el fet que el marc de referència majoritari de l'estudiantat és l'estatal, en perjudici del català. M.S.

RÀDIO

Mola FM interfereix Ràdio Bronka i Ràdio Pika

Mola FM, una ràdio privada amb estudis a Sabadell i que, fins ara, emetia al Vallès, ha començat a emetre a Barcelona ciutat, des de fa unes setmanes, a través del 96.6FM, una freqüència que, fins ara, era compartida per Ràdio Pika i Ràdio Bronka. L'emissió de Mola FM, que es fa des de Collserola a una gran potència, fa inaudible l'emissió d'aquestes dues ràdios lliures a la zona nord de Barcelona: Nou Barris, Sant Gervasi, la Trinitat i Santa Coloma, per exemple. Les dues emissores ja s'han posat en contacte amb l'emissora privada i, segons han afirmat, "sembla que, de moment, no tenen la intenció de desistir en la seva actitud". Per difondre el cas, les dues ràdios lliures, que compten amb el suport d'altres com Contrabanda FM, han editat un cartell on titllen Mola FM de "terroristes" i qualifiquen la interferència "d'invasió". Al cartell, també s'hi pot veure, al costat del logotip de la ràdio privada, un excrement i un rotlló de paper higiènic. M.S.

PREMSA

'Nevipens Romani' lluita contra el racisme i pels drets humans

La Unió Romani, una entitat que agrupa més de 80 associacions, ja ha editat quasi 500 números d'un diari amb el nom de *Nevipens Romani*, *Notícies Gitanas*. La publicació, que apareix al carrer cada quinze dies, té com a objectiu la defensa dels drets humans i la lluita contra el racisme i la discriminació. El diari es pot adquirir per 30 cèntims d'euro o bé fent efectiva una subscripció. A la darrera edició, el número 487, *Nevipens Romani* ha aprofitat per fer un especial centrat en el tema de les expulsions massives de persones d'ètnia romaní a França: s'hi poden trobar notícies que expliquen els fets de forma cronològica i articles d'anàlisi, alguns d'ells signats per la direcció de la Unió Romani. El diari editat per la Unió Romani (www.unionromani.org) compta amb redaccions a les ciutats de Barcelona (u-romani@pangea.org) i de Sevilla (unionromaniandalucia@yahoo.es). XAVI MARTÍ

ANÀLISI

Mil mentides repetides: arriba el torn d'Askapena

Higinia Roig

La detenció, la matinada del dimarts 28 de setembre i per l'ordre de l'Audiència Nacional espanyola, de set persones militants de l'organització internacionalista basca Askapena va fer arribar en poques hores i a tots els mitjans digitals, uns primers teletips que sobrepassaven el llindar antieontològic del ridícul. Esbotzat tot rigor informatiu, esmicolada tota pre-

sumpció d'innocència, el recurs immediat de titllar-los d'"eternes" i la condemna inquisitorial de definir-los com a "membres de l'aparell internacional d'ETA" topava frontalment amb la més estricta realitat. Només calia entrar a la seva web per assabentar-se que l'organització solidària va néixer el 1987. I que fa 23 anys que la seva tasca és pública, social i reconeguda internacionalment. Estrany *aparell terrorista* que organitza xerrades i campanyes des

de fa dues dècades; que participa amb txosna pròpia a la Semana Grande de Bilbao; que informa a la web de la seva activitat quotidiana; que volta arreu del món sense cap mena problema o que detalla les gires informatives que -a la llum del dia i dels cartells- fa pels Països Catalans... fins que Rubalcaba decideix convertir-la, com el rei Mides, en *organització terrorista*.

I aleshores esclata la maquinària de guerra de l'estat d'excepció

decretat en terres basques: detencions sense proves, tribunal d'excepció de l'Audiència Nacional espanyola i condemna sense judici. La sentència mediàtica fa tota la resta.

A la capçalera de la mateixa web -que cap periodista del règim no va consultar- s'inclou, però, una cita simptomàtica de l'escriptor Pablo Neruda: "Podran tallar totes les flors, però mai no aturaran la primavera".

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contra-banda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.rgo.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c/ Premià, 25, 1a planta - Bcn 93 338 61 62

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Catàlunya
28 de setembre 2010
vaga general

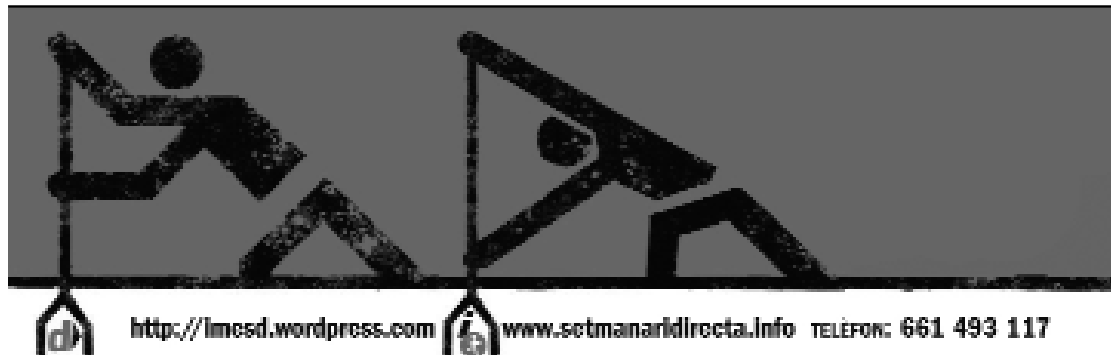
Núm. 120 Setembre '10
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

productos de la tierra

El portal de venta de productos del PPCC

www.productosdelaterra.cat

, espai directa

<http://lncsd.wordpress.com> www.setmanaridirecta.info TELÈFON: 661 493 117

Cap biblioteca sense la seva Directa!

Al setembre les biblioteques escullen a quines publicacions es subscriuen. Si la Directa encara no és a la biblioteca del teu barri o poble demana-la!

BIBLIOTEQUES SUBSCRITES:

Badalona	Biblioteca Can Casacuberta
Badia del Vallès	Biblioteca Vicente Aleixandre
Barcelona	Biblioteca Barceloneta-La Fraternitat
Barcelona	Biblioteca El Carmel-Juan Marsé
Barcelona	Biblioteca Ignasi Iglésias-Can Fabra
Barcelona	Biblioteca La Sagrada-Marina Clotet
Barcelona	Biblioteca Les Corts-Miquel Llongueras
Barcelona	Biblioteca Sagrada Família
Barcelona	Biblioteca Sant Pau i Santa Creu
Barcelona	Biblioteca Vila de Gràcia
Cardedeu	Biblioteca Marc de Vilalba
Castellar del Vallès	Biblioteca Antoni Tort
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Central de Cornellà de Llobregat
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Marta Mata
Esplugues de Llobregat	Biblioteca Central Pare Miquel d'Esplugues
Gavà	Biblioteca Josep Soler Vidal
Hospitalet de Llobregat, l'	Biblioteca La Bòbila
Masnou, el	Biblioteca Joan Coromines
Mataró	Biblioteca Pompeu Fabra
Mollet del Vallès	Biblioteca Can Mula
Parets del Vallès	Biblioteca Infantil i Juvenil Can Butjosa
Prat de Llobregat, el	Biblioteca Antoni Martín
Sabadell	Biblioteca del Nord
Sallent	Biblioteca Sant Antoni M. Claret
Sant Cugat del Vallès	Biblioteca del Mil·lenari
Santa Coloma de Gramenet	Biblioteca Central de Santa Coloma de Gramenet
Santa Perpètua de Mogoda	Biblioteca Josep Jordà
Tiana	Biblioteca Can Baratau
Vilafranca del Penedès	Biblioteca Torras i Bages
Vilanova i la Geltrú	Biblioteca Armand Cardona Torrandell
	Bibliobús El Castellot
Blanes	Biblioteca Comarcal de Blanes
Cassà de la Selva	Biblioteca Pública de Cassà de la Selva
Escaló, l'	Biblioteca Víctor Català

Figuera	Biblioteca Fages de Climent
Girona	Biblioteca Pública de Girona
Olot	Biblioteca Marià Vayreda
Salt	Biblioteca d'en Massagran
Salt	Biblioteca Pública de Salt
Sant Feliu de Guíxols	Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit
Sant Hilari Sacalm	Biblioteca Municipal Sant Hilari Sacalm
Balaguer	Biblioteca Margarida de Montferrat
Lleida	Biblioteca Pública de Lleida
Mollerussa	Biblioteca Comarcal Jaume Vila
Tàrraga	Biblioteca Central Comarcal de Tàrraga
Calafell	Biblioteca Ventura Gassol
Cambrils	Biblioteca Municipal de Cambrils
Falset	Biblioteca Municipal i Comarcal Salvador Estrem i Fa
Reus	Biblioteca Central Xavier Amorós
Tarragona	Biblioteca Pública de Tarragona
Vila-seca	Biblioteca Pública de Vila-seca
Amposta	Biblioteca Sebastià Juan i Arbó
Flix	Biblioteca Artur Bladé i Desumvila
Perelló, el	Biblioteca Cabra-Feixet
Tortosa	Biblioteca Marcel·lí Domingo

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Dario, 25 | Bar La Lira · Corleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lluïl, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pirola, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Història-dora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona.

També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ euros

Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d: qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GRÈCIA · EL COST AMAGAT DE LA DESREGULARITZACIÓ: VEUS DES DE LA POBRESA

La precarietat toca fons en la misèria

Apostolis Fotiadis
Atenes

DAMIANOS CHRONAKIS

Entre el debat públic sobre el deute grec, el dèficit i l'aplicació de les mesures d'austeritat va endavant als hemicicles, la recessió ja afecta la dignitat i la qualitat de vida de tots els sectors treballadors que han quedat a l'ombra. Fa quatre mesos de l'última vaga grega i, avui, més d'un centenar de persones es concentren cada matí, ben d'hora, al voltant de l'entrada de les drassanes de Perama -un suburbi de l'Attiki-, popularment conegudes com *la zona*. Majoritàriament, són persones treballadores del sector del metall que ja fa anys que no tenen feina i esperen que els seus sindicats, amb les llistes de les desocupades a la mà, anunciïn les ofertes de feina del dia als vaixells que acaben d'arribar al port.

"Es creen situacions de tensió difícils entre aquestes persones", diu Makis Kistikidis. Es tracta d'un treballador del metall amb 32 anys d'experiència a *la zona* i que, informalment, ocupa el lloc del representant del sindicat, mentre uns quants treballadors sembla que comencen a discutir per veure qui agafarà les dues vacants d'avui. "Només n'hi ha dos i no és un dels pitjors dies; sovint, senzillament no n'hi ha. La majoria de la gent que hi ha aquí no ha treballat més que cinc o sis dies des de començaments d'any, no més de 100 dies des de 2008", denuncia Kistikidis.

Diversos vaixells aturats al port grec de Perama

"Avui, la desocupació és del 90%", diu el representant del sindicat. "Hi ha gent que pateix des de fa un any o més"

La zona havia estat una àrea forta industrialment que donava feina a 5.000 persones; avui dia, és un exemple cruel del col·lapse econòmic que viu el país. El declivi, segons Kistikidis, "va començar ja fa anys", quan el creixement de Grècia i les produccions a baix cost de l'Àsia van traslladar els vaixells de càrrega i els petroliers cap a la Xina i Corea del Sud.

Finalment, els últims dos anys de crisi financera global han acabat d'alentir el comerç i el personal que treballa a *la zona* ha experimentat nivells de desocupació propis de malson. "Avui, la desocupació és del 90%", diu Kistikidis. "Si comproves les llistes de l'atur, veuràs clarament quanta gent hi ha, aquí, que pateix des de fa un any o més", conclou el representant informal del sindicat.

Aristedes G., un treballador del metall de 58 anys, no ha treballat ni un sol

dia des de 2008. "Incapaç d'assumir el meu deute amb el banc, vaig perdre la casa. Mira, això és el meu menjar", diu tot mostrant una bossa de plàstic amb restes de menjar d'ahir que li han donat les treballadores del bar de l'entrada principal de la zona.

"Aristedes no és un cas estrany", diu Kistikidis. I assenyalant els homes asseguts als bars durant hores situats a l'altra banda de l'entrada. La majoria d'ells viuen sota el llindar de la pobresa des de fa mesos. "L'atmosfera, a casa, sovint és tan dolenta que prefereixen passar el temps en un altre lloc, per evitar la pressió".

Quatre famílies amigues de Kistikidis s'han trencat durant el darrer any. Moltes no saben gestionar el cop. "George, de 47 anys, un amic i col·lega, després d'estar sense feina durant mesos i amb problemes que empitjoraven dins la família, la seva dona el va deixar i, just després, el banc el va fer fora de casa". Un vespre, Kistikidis va anar visitar-lo per ajudar-lo a pujar la moral: "El vaig trobar penjat... s'havia penjat", explica.

Els treballadors del port van unir-se a les vagues massives contra les reformes del govern que pretenien desregular el sector durant la primavera. Segons Kistikidis: "Sabem quina és l'ètica del mercat... una vegada ens vam trobar que la costosa força de treball grega era expulsada d'un projecte, mentre el contractor estranger portava letons i lituans al port per treballar a

sis euros el dia. Aquella vegada ho vam poder aturar, però aquest és el futur que ells ens tenen preparat".

La moral entre les classes treballadores decau, centenars de persones arriben a nivells de precarietat i pobresa que ja s'havien oblidat a Grècia. L'Organització per la Cooperació Econòmica i el Desenvolupament (OCDE) va informar, el mes de juliol, que la desocupació arribarà al 14% el proper any. El mercat no fa diferències entre aquella gent que té més experiència o el jovent. Les diferències recauen sobre els sectors que aconsegueixen mantenir-se més sindicalitzats i els que s'han desfet en la desregularització.

Poc després, es va adonar que el cap imposava multes a les treballadores

La població ja no confia en els mercats, sinó que es torna a una "ètica bàsica del treballador", diu Fannis Klissas, un cuiner de 26 anys. Klissas va trobar una nova feina com a pastisser: "Al començament, l'oferta semblava bona, el sou era una mica menys del que seria habitual, però tal com està la cosa, és tot el que podia demanar". Unes setmanes després, es va adonar que el cap imposava multes a les persones treba-

lladores que cometien errors durant la producció. Quan la multa li va arribar a ell, es va negar a acceptar el sistema. "Vaig fer un error que els costaria pocs euros i ells em demanaven 100 euros de càstig. Però és que, quan cada dia fas hores extres, sis dies a la setmana, no se't pot castigar per fer malbé un parell de pastissos. Per mi no és concebible. Si no els agrada com treballes, et poden fer fora, però un cap no pot castigar els treballadors, és una actitud pròpia de l'edat mitjana".

Aquesta cultura preval i "és tolerada perquè hi ha por", diu Klissas. "La gent té por i són fàcilment manipulables. Les coses s'estan posant dures aquí, la majoria de la gent defensa posicions que mai no s'haurien defensat. Com poden? No entenen que una feina hauria de basar-se en un respecte mutu i unes relacions madures entre persones, no en la dominació i la por".

Potser hi ha la creença que la desregularització és el preu que la societat grega ha de pagar per augmentar la pròpia competitivitat, pagar els deutes i mantenir-se com a socia dels mercats globals. D'altres pensen, però, que aquesta obsessió per la macroeconomia matarà la cohesió social.

Afroditi Korfiati, investigador especialitzat en inspeccions laborals del Ministeri de Treball, responsable d'indagar les irregularitats laborals i mediador de conflictes entre persones treballadores i empresàries, suggereix a la gent d'estar tranquil·la fins que l'im-

pacte de les reformes es materialitzi: "Hi ha una opinió generalitzada que les coses empitjoren, tot i que les dades que tenim són que ens trobem amb les mateixes irregularitats als llocs de treball que l'any passat i que estem intentant augmentar les inspeccions".

Però, segurament, les perspectives de futur no arriben perquè la classe política ha escollit prioritzar els interessos dels mercats davant les demandes socials. Korfiati explica: "Ens trobem en un període de grans canvis, per això hem de ser-ne conscients i intensificar els controls per no perdre dades d'interès. Però tenim divuit inspectors menys que l'any passat i les vacants es cobreixen poc a poc perquè depenen d'una decisió política".

El mes de juny, la població va sortir del carrer durant la quarta vaga general de l'any. La multitud que hi va participar era menor que les altres vegades i això va fer que la gent es preguntés si la violència i la por estan guanyant la batalla a la força social. "No és la por que aparta la gent de les manes. És la manca de cap perspectiva política alternativa pel futur", va escriure la columnista Xristina Kopsini al diari polític *Kathimerini*.

+ INFO

www.oecd.org

, roda el món

tana a Hongria, Romania i Bulgària supera el 50% i l'atur arriba al 80%. A Romania, que presenta uns preus similars als de l'Estat espanyol i que és el segon país més pobre de la UE, el 60% de les famílies gitanes viuen amb menys del salari mínim (150 euros).

Guetos i desallotjaments forçosos

Al denuncia que, l'any 2008, a Bulgària, les persones d'ètnia gitana que vivien en guetos van passar de ser menys de la meitat al 78%. L'any 2009, la població romaní búlgara va patir desallotjaments forçosos freqüents i restriccions per accedir als edificis públics: el mes de setembre, 50 habitatges de persones gitanes van ser enderrocades a Burgas i 200 persones que feia anys que vivien a la zona es van quedar sense casa. A Romania, també el 2009, prop de 75 persones que havien patit un desallotjament forçós cinc anys enrere encara vivien ocultes darrere d'una planta de tractament d'aigües residuals als afores de Miercurea Ciuc. Durant el 2009, la població romaní també va patir desallotjaments forçosos il·legals a Sèrbia i a Macedònia.

S'han descobert 110 casos de dones gitanes esterilitzades sense el seu consentiment a Eslovàquia

L'ètnia gitana no només ha patit persecució i desallotjaments al centre i l'est del continent. A Itàlia, el desmantellament dels campaments es va iniciar l'any 2007 i va continuar l'any passat. A França, va començar el 2009, amb l'expulsió de 10.000 persones. A més, aquest setembre, el diari *Nevipens Romaní*, publicat per la Unió Romaní, denuncia que "la policia sueca ha expulsat una part de la població gitana"; que "a Bèlgica, una caravana de 700 persones ha estat expulsada de Flandes" i que "Alemanya està repatriant milers d'infants i adolescents gitanos a Kosovo". Les illes britàniques tampoc no s'escapen de la persecució de l'ètnia gitana. El número de juliol-setembre de 2010 de la revista *O Tchatchipen*, editada per l'Institut Romaní, denuncia que "milers de persones estan sent desallotjades de manera forçada de les seves propietats, de manera que s'han de valdre per si mateixes i han de viure com ocupes il·legals en aparcaments i zones de descans". El darrer recompte del govern britànic afirma que 3.000 famílies gitanes no tenen una casa legal on viure. El darrer cas de persecució s'està produint ara, ja que les autoritats tenen la intenció de desallotjar la comunitat romaní de Dale Farm, creada als anys 70.

Esterilitzacions no consentides

La revista *O Tchatchipen* publica que, des de 2001, s'ha pogut constatar que "a la República Txeca, Eslovàquia i Hongria, s'estan aplicant polítiques d'esterilització contra un nombre imprecís de dones gitanes sense el seu consentiment".

Aquestes intervencions es farien durant els parts amb cesària que es duen a terme als hospitals públics. Una cosa semblant, segons la publicació, "també ha ocorregut a Suïssa, Suècia i Noruega". L'organització Center for Reproductive Rights ha descobert 110 casos de dones esterilitzades sense el seu consentiment o enganyades perquè ho fessin a Eslovàquia. Entre elles, hi ha noies menors d'edat i, en 50 casos puntuals, mai no se'ls va comunicar que els havien lligat les trompes.

Al també ha recollit diversos casos d'esterilització als seus informes de 2009 i 2010. El febrer de 2009, el Ministeri de Treball i Assumptes Socials d'Hongria va afirmar que proporcionaria una indemnització a A. S. pel fet d'haver estat esterilitzada el 2 de gener de 2001. També l'any 2009, el govern txec va fer els primers passos per reconèixer que s'havien fet esterilitzacions forçades de persones: unes 100 dones romanis van ser esterilitzades durant els 70 i 80, tot i que la més recent data de l'any 2007.

Estereotips i discursos polítics

A Romania, el 55% de la població pensa que no s'hauria de permetre que la població romaní viatges a l'estranger perquè creu que donen mala reputació al país. Alhora, el 43% mai no contractaria una persona gitana perquè pensa que són persones gandules i lladres. Per la seva part, a la República Txeca i Hongria, és habitual que els discursos polítics estiguin farcits de llenguatge racista contra la població gitana. Es tracta d'una tendència (el fet de relacionar el poble romaní amb la delinqüència), però, que s'ha estès a un gran nombre de països europeus (també els occidentals) durant els darrers anys.

La darrera neteja ètnica

Les guerres de l'antiga Iugoslàvia van suposar l'assassinat de més de 400.000 persones d'ètnia gitana. L'any 2009, Sèrbia acollia prop de 20.000 persones desplaçades d'ètnia romaní originàries de Kosovo. Un gran nombre d'aquestes persones no poden tornar a Kosovo i tenen dificultats per recuperar les seves propietats i obtenir la seva documentació legal. La manca de

La manca de documentació els impedeix accedir a les ajudes per l'habitatge, al sistema sanitari i educatiu i als beneficis socials

papers, a més, els impedeix accedir a les ajudes per l'habitatge, al sistema sanitari i educatiu i als beneficis socials. Tot això s'ha d'afegir a la situació de racisme i marginació infringida per part de la població sèrbia que pateixen cada dia. Cal destacar que, a Sèrbia, encara hi ha una xifra significativa de població romaní que malviu a 600 campaments il·legals i que es troba en risc constant de desallotjament i trasllat.

BARCELONA · FRANCISCO SANTIAGO, MEMBRE DE LA UNIÓN ROMANÍ

"Pel simple fet de ser gitanos, no tenim la mateixa facilitat per trobar feina"

XAVI MARTÍ

Francisco Santiago forma part de la junta directiva de la Unió Romaní, una federació que, a l'Estat espanyol, està integrada per més de 80 associacions que treballen per la defensa i el desenvolupament social i cultural de la comunitat gitana. Davant les deportacions massives de persones d'ètnia romaní a França i del que ha passat a la Cimera de Brussel·les, on els caps d'Estat europeus no han condemnat fermament les actuacions racistes de Sarkozy, la Unió Romaní vol arribar fins el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees per aconseguir que el president francès sigui jutjat. En un comunicat, han qualificat la circular enviada pel Ministeri de l'Interior a la policia francesa (en la qual s'exigia el desmantellament dels campaments de les gitanes) com "una ordre racista, anticonstitucional, antieuropea, inhumana i amb clares connotacions nazis".

Xavi Martí
internacional@setmanaridirecta.info

Després de la Cimera de Brussel·les, sembla que Sarkozy s'ha sortit amb la seva.

Ha convençut tots els caps d'Estat perquè els ha fet por barallar-se amb ell. Sarkozy és hàbil i ha relacionat els gitanos amb la delinqüència; però, si jo robo, quina culpa té el meu fill, els meus germans o els meus pares... cap ni una! No tenen perquè deportar tothom. Al nostre poble, com a qualsevol altre, hi ha gent més bona i gent més dolenta. El que passa és que, pel simple fet de ser gitanos, no tenim la mateixa facilitat per trobar feina que d'altres persones. No ho vull justificar, però aquest fet, moltes vegades, fa que perquè els nostres nens puguin menjar a la nit, hàgim de fer qualsevol cosa. Qualsevol persona ho faria. Des de la Unió Romaní estem preparant un informe per presentar-lo a Luxemburg. A veure si podem aconseguir que Sarkozy sigui al banc dels acusats. No volem que el posin a la presó, sinó aconseguir que ell es vegi assegut en aquest banc.

Quantes persones ha deportat França fins avui?

No se sap perquè tot no ho poden publicar... evidentment que ocultaran

dades. Creiem que la xifra estaria al voltant de les 10.000 persones. Si Hitler no va poder amb nosaltres, podrà aquest petit nan (Sarkozy)? Els porten a Romania i a Bulgària, saluden els seus familiars i tornen altre cop a França. Moltes persones que han expulsat ja han tornat un altre cop.

Quina és la situació del poble gitano a Europa?

Els gitanos estem a la cua de tot. Als països de l'Est, que és on hi ha més gitanos, els deixen apartats, aïllats, que visquin al camp, que es busquin la vida, a l'aventura... No tenen dret de res. Moltes persones no saben ni parlar l'idioma del país on viuen, només parlen en romaní. Estan totalment apartats de la societat. No es fan polítiques adequades. Aquestes persones l'únic que fan és demanar els seus drets, com a ciutadans lliures que són. No tenen documentació. A la Unió Romaní, van venir unes persones de Bulgària que no tenien cap paper. Ens van dir: "Jo em dic així i no sé exactament quan vaig néixer; em diuen que tinc aquests anys". A Bulgària, no tenen els estudis necessaris i, quan els veuen vestits amb la roba del nostre poble, no els contracten. Creuen que els robaran i que els pegaran. Si la cosa està malament per tothom a Bulgària, pels gitanos, el doble. A Roma-

nia, la situació està un pèl millor, però no deixa de ser més del mateix. A Romania, el racisme cap als gitanos està molt enquistat. Els gitanos poden viure com vulguin, si volen dormir al camp i de forma nòmada que ho facin, sempre que no generin mal a ningú. És una forma de viure que s'ha de respectar.

A les escoles europees no s'ensenya la llengua romaní.

Pels gitanos dels països de l'Est és important perquè és l'única llengua que parlen. Nosaltres som unes 700.000 persones a l'Estat espanyol. Som la minoria majoritària i s'obliden de nosaltres. Cal més informació sobre el poble gitano, hi ha molt desconeixement. La premsa s'està portant molt malament amb nosaltres. Amb el cas de les expulsions de Sarkozy, però, l'actitud de la premsa cap a nosaltres ha canviat una mica.

A Europa, estem assistint a un ascens de les formacions i partits d'extrema dreta que difonen discursos racistes.

Jo conec molts gitanos que són diputats i regidors del PP. Vendre l'expulsió dels gitanos i l'eradicació dels campaments a l'opinió pública només serveix per aconseguir vots.

El que està passant a França podria passar a l'Estat espanyol?

No hi posaré la mà al foc, però és més difícil. A l'Estat espanyol, hi ha unes 600 entitats gitanes que estan treballant cada dia i farien molt soroll si passés el que està passant a França. Evidentment que hi ha racisme a Espanya, però aquí convivim. A Badalona, hi ha moltes persones gitanes d'origen romanès que han llogat habitatges. Això és el que hauria d'haver fet el govern francès, és a dir, posar recursos. S'haurien de fer polítiques d'integració i no el que estan fent els governs de França, Itàlia o Alemanya.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

“La venjança serà terrible”

La tardor de 2010 es compleixen 117 anys de l'atemptat de la Gran Via, que va suposar un punt d'inflexió en la dinàmica de lluita del moviment llibertari català

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

“La venjança serà terrible”. Segons narra la crònica popular de l'època, aquestes són les darreres paraules de l'anarquista Paulí Pallàs, executat el 6 d'octubre de 1893 al castell de Montjuïc com a autor de l'atemptat amb bomba de la Gran Via, que tenia com a objectiu el general Martínez Campos. L'atemptat va llevar la vida al guàrdia civil Jaume Tous i va ferir setze persones, però no va aconseguir el seu objectiu final: la mort del llavors capità general de Catalunya.

L'anarquista Pallàs, litògraf de professió, no devia ser conscient que els seus últims mots arribarien a ser tan profètics. I és que, la venjança del moviment obrer contra els abusos de l'Estat i la burgesia va ser especialment cruenta durant els anys següents. Si bé l'atemptat de la Gran Via no va ser la primera acció de propaganda pel fet de la Barcelona de finals del segle XIX, sí que va suposar un punt d'inflexió en la dinàmica del moviment llibertari de l'època. Diversos episodis de violència obrerista seguirien l'acció de Pallàs, com l'atemptat al Liceu del 7 de novembre del mateix any, o l'atemptat del carrer Canvis Nous, el 7 de juny de 1986. En resposta a aquestes accions, les autoritats van desencadenar una repressió massiva i generalitzada. Al mateix temps, l'auge del moviment llibertari del tombant del segle culminaria, l'octubre de l'any 1910 -enguany en fa 100-, amb la creació de l'organització de masses més important de la història del moviment obrer català: la CNT.

El llibre de Dalmau parla del rastre de centenars d'empresonats fins ara desconeguts

La crònica d'aquells anys convulsos ha estat narrada en nombroses ocasions, però probablement mai amb tan luxe de detalls com ho fa l'historiador Antoni Dalmau a *El procés de Montjuïc* (Base, 2010). Aquest extens volum analitza de forma exhaustiva i

Gravat publicat a 'La Tribuna' el 8 d'octubre de 1893 que reproduïx l'atemptat de Paulí Pallàs contra el general Martínez Campos

amb l'aportació de nombrosos materials inèdits els tres atemptats més rellevants dels últims anys del segle XIX -Gran Via, Liceu i Canvis Nous- i les causes judicials que se'n van derivar, la més famosa de les quals va ser l'anomenat Procés de Montjuïc contra els autors del tercer atemptat, que va motivar una campanya internacional d'un ressò extraordinari i que va culminar amb la revisió del procés.

Acció i reacció

L'obra s'articula en un doble pla: d'una banda, descriu i analitza les bombes anarquistes i els seus resultats, és a dir, qui són els protagonistes i les víctimes. Al mateix temps, estableix definitivament com es produeix la repressió policial, qui són els botxins i quines són les lleis contra l'anarquisme. La persecució massiva i generalitzada contra el moviment llibertari va conduir a l'empresonament injustificat de centenars de persones, a la pràctica sovintejada de la tortura i a l'execució no només dels autors materials dels fets, sinó també d'un total d'onze homes innocents.

El llibre de Dalmau treu a la llum per primer cop el rastre de centenars d'empresonats fins ara desconeguts, molts més dels que s'havia dit habitualment. Així, podem seguir la

cadència de la repressió: arran de les bombes de la Gran Via i del Liceu de 1893, es van detenir 324 persones. Paulí Pallàs, l'autor de l'atemptat contra Martínez Campos, va ser afusellat pocs dies després, el 6 d'octubre de 1893. Sis detinguts més, injustament acusats, van ser afusellats el 21 de maig de 1894. Santiago Salvador, autor del famós atemptat del Liceu, que va causar vint morts i desenes de persones ferides, va ser mort a garrot vil el 21 de novembre del mateix any.

Allò que es va conèixer pròpiament com a *Procés de Montjuïc*, però, seria una conseqüència directa de l'atemptat amb bomba al carrer Canvis Nous durant la processó de Corpus del 7 de juny de 1986. L'artefacte va causar dotze persones mortes i 47 ferides, la majoria de les quals eren gent humil que contemplava el pas de la processó a peu de carrer. Entre la gent morta, hi havia dues criatures de sis i onze anys. D'entre els deu homes morts, la majoria eren obrers i jornalers.

L'inici del 'Procés de Montjuïc'

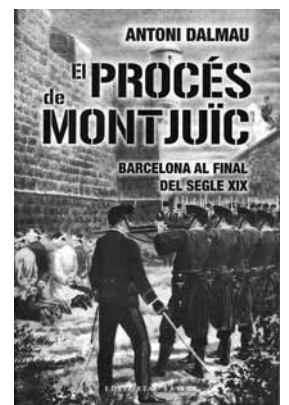
Arran de l'atemptat de Canvis Nous, es van detenir 558 persones. Finalment, 87 van ser processades i jutjades i es van sol·licitar 28 penes de mort i 59 cadenes perpètuas. Finalment, cinc

anarquistes més van ser afusellats el 4 de maig de 1897, també al castell de Montjuïc, malgrat la convicció generalitzada sobre la seva innocència. D'algun manera, la denominació de *Procés de Montjuïc* es va prorrogar en la consciència i l'ús popular durant tota la campanya posterior de denúncia de les tortures i de demanda de revisió de la causa. Una denominació impròpia perquè, de fet, de processos al Castell de Montjuïc, ja n'hi havia hagut d'altres.

Si bé l'atemptat del carrer Canvis Nous no ha restat a la memòria popular com la bomba del Liceu -probablement per la diferència d'extracció social de les víctimes d'una i altra acció-, sí que va motivar reformes legals, com la popularment coneguda com a llei de repressió contra l'anarquisme -promulgada el 2 de setembre de 1896-, a més de la creació per part del govern espanyol -llavors encapçalat per Cánovas del Castillo- d'una brigada especial per la investigació dels delictes políticocivils.

Gran ressò internacional

L'atemptat va centrar l'atenció de la premsa de l'època de forma extraordinària i no només dels mitjans catalans, sinó també internacionals. En

aquest sentit, el tret de sortida el va donar, l'octubre de 1896, el periòdic parisenc *La revue blanche*, on uns dels detinguts arran de l'atemptat -i alliberat poc després-, l'enginyer cubanocatalà Fernando Tarrida del Mármol, hi explicava la seva peripècia personal i denunciava l'arbitrarietat del procés i la pràctica de la tortura. Els seus articles van aparèixer també als rotatius anglesos *The Daily Chronicle* i *The Morning Post*. A Catalunya, *El Diluvio* i *La Publicidad*, malgrat la censura, van començar a fer-se ressò del tema.

La campanya per la revisió del procés va ser especialment activa a l'Estat francès, a través de mitjans i diverses publicacions; a Anglaterra, amb la creació de l'*Spanish Atrocities Committee* de Londres, que va organitzar actes de solidaritat -amb la participació com a orador del propi Kropotkin-, i als Estats Units, on el focus de solidaritat amb els processats catalans de Nova York estava encapçalat ni més ni menys que per la cèlebre anarquista d'origen rus Emma Goldman.

Les pressions d'arreu del món també es van reproduir a Catalunya i van fer possible l'obertura d'un sumari per investigar les presumptes tortures de Montjuïc. La causa va quedar en res, però, tenint en compte el context de l'època, el sol fet que s'insinués ja va suposar un triomf sense precedents pel moviment obrer. L'indult parcial el 25 de gener de 1900 va posar terme a la campanya. Els anys més convulsos de la violència obrera, però, encara havien d'arribar.

MÚSICA

“És molt més útil fer lletres que arribin a tothom i que reivindicuin un estil de vida”

Samitier acaben de treure el seu primer llarga durada amb un so clarament pop i lletres plenes de metàfores, sota el títol de ‘Missatges de l'Aigua’

ALBA MÁRQUEZ

Samitier ha irromput amb força al panorama pop en català. Acaben de treure el seu primer disc, *Missatges de l'Aigua*, després de l'èxit del seu primer EP *Porter-davanter*. La seva música mostra un grup amb les coses clares sobre que vol fer i on vol arribar. A base d'un treball constant al local d'assaig i unes cançons molt treballades, ja han començat a presentar el seu nou disc. El proper concert serà a la rambla del Raval de Barcelona, durant la presentació de la CUP de la ciutat, el 2 d'octubre. Parlem amb Adrià González, cantant i compositor de Samitier.

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Com neix Samitier?

Neix a partir d'unes cançons que tenia i, més o menys, de la desaparició del grup on estava (L'Ana és un Koala) i de les ganes de tornar a engegar alguna cosa amb aquestes cançons. Llavors va coincidir que em vaig trobar amb el Pere Duran, teclista de Samitier, que ja havia tocat una mica amb mi i em va animar a donar forma a aquelles cançons. A partir d'aquí, vam reunir una banda i vam gravar el nostre primer EP.

Com està funcionant el disc?

Només fa una setmana que ha sortit i és una mica aviat per dir-ho, però, pel que fa a les cançons, com ha quedat i les expectatives que teníem, difícilment podríem esperar un disc millor. N'estem molt orgullosos i esperem que agradi a la gent.

Sembla que, tot i ser un grup jove, la gent us comença a conèixer força...

La veritat és que teníem molta confiança en les cançons i, des del primer moment, ens vam dedicar a fer feina, a treballar al local i a no deixar passar oportunitats i poder mostrar la nostra música als màxims llocs possibles. Potser és per aquesta predisposició inicial que les coses estan anant tan ràpid.

Com us definiu musicalment?

Des del començament, hem imprès una personalitat molt concreta a les cançons amb una direcció molt clara. Partiem de les cançons. No hi havia una intenció que les cançons sonés

sin d'una manera o una altra, sinó que creïessin al seu ritme. Tots tenim clar que és pop, però és que la família del pop és molt extensa... Tota aquesta llibertat que significa el pop és el que ens fa tenir el so que tenim. Nosaltres agafem tots els elements que ens facin falta sense cap mena de problema.

Les lletres de Samitier estan molt treballades i juguen molt amb les metàfores, què vols explicar amb elles?

És cert que utilitzo molt les metàfores a les lletres, ja que sempre m'ha agradat que hi hagi un cert misteri en el significat. Per mi, la música que et fa sentir moltes coses és la que et deixa prou espai perquè tu mateix hi posis la teva interpretació. Malgrat això, hi ha un treball darrere; durant els anys, he anat acorant les lletres. Bàsicament, el que faig és donar forma a situacions i sentiments. Sembla que l'escena pop en català ha agafat molt de ritme aquests últims anys. Us sentiu part d'això? Totalment. En el meu cas, jo mai no vaig acabar d'entrar totalment dins el rock català clàssic, no m'acabava de sentir representat a les lletres. És a partir d'Antònia Font -sobretot amb l'*Alegria*- que vaig dir, oostres, això està molt bé. A partir d'ells, de Mishima i de quatre grups més, s'ha anat creant una manera de fer amb la qual ens sentim molt menys acomplexats i veiem que tots estem al mateix carro, fent cançons i traient el màxim partit de la nostra llengua. De fet, menys amb Pau Riba, Sisa, Kitsch o Umpah-Pah, mai no m'hi

Samitier

Missatges de l'Aigua.
Edita: Nomada 57.
www.myspace.com/samitierben.

vaig sentir molt identificat. En el moment que vaig haver de fer cançons, va ser una mica com buscar el teu propi camí i, en no tenir molts referents, era una mica complicat. Per això crec que tots aquests grups més actuals han insuflat una mica de confiança i han fet veure que, dins de la cultura catalana, poden haver-hi moltes personalitats.

Samitier no és un grup polític com a tal, però sí que toqueu en alguns actes reivindicatius...

La definició política, a vegades, és complicada. Per mi, el més útil i sa és fer lletres que arribin a tothom i que reivindicuin un estil de vida. No vull dir que tot hagi de ser amable, però ho fem en català, amb la llengua amb què la nostra mare ens ha renyat, per exemple. En definitiva, en la llengua amb què hem viscut tota la vida. Crec que és la millor manera de reivindicar-ho. Al grup, més o menys tothom té una inclinació, però amb tot allò que, més o menys, vagi en una direcció que nosaltres creiem correcta o que té coses interessants, no tenim cap problema amb col·laborar-hi d'alguna manera.

MÚSICA

Bongo Botrako

Todos los días sale el sol
(Kasba Music).
Fusió.

El tarragoní Bongo Botrako són una d'aquestes bandes que desafien les etiquetes estilístiques. Rumba, reggae, ska, punk, rock... Tot hi cap, a la immensa i desacomplexada coctelera d'aquesta banda que, en només dos anys i mig, ha fet més de 80 concerts arreu de Catalunya i els estats espanyol i francès. El seu primer enregistrament, produït per Mario Patiño als estudis l'Atlàntida de Barcelona (per on també han passat La Pegatina o Che Sudaka), vol transmetre la mateixa energia i el mateix esperit de parranda que

contagien a l'escenari. Ho aconsegueix a través de cançons desenfadades i festives i unes lletres que desborden optimisme, com "La plaça de l'alegria", que pren el nom de la plaça de Tarragona on Uri Giné va començar a trobar-se amb els membres de Bongo Botrako. *Todos los días sale el sol* compta amb la col·laboració d'alguns amics de la banda com La Pegatina, Che Sudaka, Color Humano i Costo Rico, formacions -totes elles- amb molta carretera i una filosofia semblant a l'hora d'encarar. R.P.

MÚSICA

DDAA

Proyectos de conciencia vol. II
(Kasba Music).
Diversos estils.

Hi ha vegades que la música representa molt més que música; és el cas d'aquest recopilatori, on vint artistes uneixen les seves veus per donar suport a la lluita del poble sahrauí. El conflicte del Sàhara Occidental només apareix als mitjans de comunicació quan la repressió marroquina s'excedeix i la gent que impulsa el disc *Proyectos de Conciencia* ja sap de què va això: fa menys d'un mes, vam poder veure Antonio Velázquez -un dels activistes i capdavanter d'aquest projecte- ensangonat a la televisió. El mes de gener de 2010, el col·lectiu va emprendre una ruta pels campaments de gent refugiada del

sud d'Algèria per oferir esdeveniments artístics (música, teatre i circ) als camps i inaugurar el primer centre cultural de la província de Smara. A més, ha col·laborat en la gravació del primer disc de l'Orquestra Nacional Sahrauí, que reuneix més d'onze dels músics saharauís més coneguts. Ara, Kasba Music i un gran nombre d'artistes d'arreu del planeta (Neila Benbey, Calima, Amparo Sánchez, l'Orquestra Nacional Saharauí o La Kinky Beat) s'uneixen de forma solidària al projecte amb la intenció de recaptar fons per crear la primera aula de música als campaments de persones refugiades. R.P.

, expressions

El monopoli de l'espai

El documental 'Pax americana i la conquesta militar del espacio', de Denis Delestrac, investiga sobre la política espacial actual nord-americana.

El documental denuncia la intenció dels EUA d'apropriar-se del control de l'espai exterior

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Des de la iniciativa anomenada *El documental del mes*, creat per algunes sales de cinema amb la intenció de promocionar el cine documental, aquest octubre podrem veure *Pax Americana i la conquesta militar del espacio*, un treball premiat a diversos festivals de cinema (Amsterdam, Londres, Biarritz, Varsòvia) que indaga en un tema tant obscur i semblant a una pel·lícula de ciència-ficció com és el de la política espacial nord-americana.

Amb un treball llarg d'arxiu i de recerca sobre l'exèrcit nord-americà, *Pax Americana* mostra com es posicionen analistes, diplomàtiques, polítics, antimilitaristes i militars per copsar l'estratègia on -independentment de les semblances amb les pel·lícules de ciència-ficció- trobem l'intent de fer-se amb la posició de força que atorga tenir el monopoli de l'espai, és a dir, el control dels satèl·lits que utilitzem diàriament i que han esdevingut peces clau de l'economia global (per les telecomunicacions, les transferències, el trànsit aeri, etc.). Al documental, s'argumenta que ens trobem en un moment històric decisiu per la geopolítica del planeta perquè, ara, es podrien destruir altres satèl·lits amb armes penjades des de l'espai i, per tant, des de l'espai es podria obtenir el control del planeta: s'hauria acomplert el somni delirant de Wernher von Braun, el científic nazi que va treballar per la NASA fins

l'any 1972 i que Stanley Kubrick va ridiculitzar a *Teléfono rojo, volamos hacia Moscú*. Acabada la guerra freda, en nom de la pau imperial americana, la militarització de l'espai, esdevé un mecanisme idoni per forçar el control polític a la terra.

Paral·lelament, a *Pax Americana*, també s'hi retrata el complex industrial-militar nord-americà, capaç de fer endegar programes espacials caríssims i carreres armamentistes molt costoses com l'anomenada guerra de les galàxies, o -més recentment- l'intent fallit de l'administració Bush de construir una xarxa defensiva antimíssils que hauria de permetre garantir l'hegemonia dissuasiva nord-americana.

Pax Americana és el primer llargmetratge ambiciós del realitzador francès, que actualment resideix a Barcelona. Delestrac, de 42 anys d'edat, ja havia abordat la possibilitat que l'espai es convertís en una zona de guerra a *Masters of space*. El realitzador ha filmat diversos documentals, on les dues temàtiques principals han estat els drets humans (*Human Right*, 2002: un film de 30 minuts centrat en els moviments migratoris derivats de diverses guerres) i la manera com els sistemes de vida nòmada afronten la modernitat occidental. Formen part d'aquesta segona temàtica *The mission to educate*, on es tracta el cas de l'escolarització i la reorganització social del poble tuareg i altres pobles nòmades al Níger, i *The nomad spirit* (2003), que indaga sobre els canvis socials que ha

Pax Americana i la conquesta militar del espacio

Director: D. Delestrac.
Guió: D. Delestrac i Harold Crooks.
Canadà-França (2009).
85 minuts.
VOS castellà i anglès.

generat l'economia de mercat en la població mongol. Delestrac també va ser el guionista a la sèrie documental *Nòmades*, produïda per Televisió de Catalunya i Orbita Max, i de *El misteri del Nil*, un documental coproduït per Televisió de Catalunya i la cadena Arte, sota la direcció de Jordi Llompart.

Infectados

(Emon, 2009).
Directors i guionistes: Àlex i David Pastor.

Els Pastor van realitzar una aportació notable a la tradició del cinema postapocalíptic mitjançant aquesta producció de gran estudi amb regust *indie*. En un món arrasat per una epidèmia, dos germans viatgen cap a l'hotel que va ser l'idealitzat refugi de vacances de la seva adolescència. Pel camí, miren de sobreviure amb creixents dissensions: fins on poden arribar per aconseguir-ho? De nou, aquest subgènere serveix per examinar la condició humana des d'una perspectiva

pessimista, assumint que la fallida de la societat implica que aflori el pitjor de cada persona. Però, en lloc d'optar pel nihilisme de traç gruixut, els responsables volen dibuixar un drama al qual dediquen tot el temps necessari perquè creixi, perquè superi les convencions del punt de partida argumental i pugui emocionar. El resultat és una obra trista, un estudi de personatges amb més qüestionaments morals que acció i ensurts.

IGNASI FRANCH

La mujer sin piano

(Cameo, 2009).
Director i guionista: Javier Rebollo.

Una dona de mitjana edat, amara de tedi i deserció existencial, decideix afirmar la seva llibertat fugint de casa. Filmant com espera que reobri l'estació d'autobusos, com vaga per la ciutat que dorm, Javier Rebollo persevera en alguns dels trets estilístics mostrats a *Lo que sé de Lola*. El que podria haver estat un retrat-denúncia de l'isolament femení pren altres camins marcats per la mirada irònica del director i pel treball còmic-patètic d'una Carmen

Machi amb aires de Giulietta Massina. El procés de despulament al qual s'ha sotmès el material narratiu genera una obra silenciosa que remet al cinema esquiva contemplatiu de Jaime Rosales, amb un punt sardònic a l'estil d'Ulrich Seidl (*Import/export*), però sense la misantropia cruel d'aquest. I suposa una notable versió, anti-glamurosa i proletària, dels clàssics de Michelangelo Antonioni i les seves heroïnes de la incomunicació. I.F.

5 against the house

(Absolute Distribution, 1955).
Director: Phil Karlson.
Guionistes: Stirling Silliphant, William Bowers i John Barnwell, sobre un text de Jack Finney.

L'estètica més aviat elegant d'aquest film no acaba de correspondre's amb un llibret excèntric per la seva acumulació d'elements: un atracament meticulosament planificat, una història d'amor, un veterà de guerra embogit, humor servit principalment per secundaris còmics, números de jazz vocal... Un habitual de la sèrie B com Phil Karlson va dotar d'unitat aquest trencaclosques narratiu i estilístic, que va trobar els seus principals trets d'identitat en la localit-

zació del robatori (els casinos de Reno, amb els seus curiosos aparcaments mecanitzats) i en les circumstàncies dels protagonistes, quatre excombatents de la guerra de Corea que reprehen els estudis després del conflicte. La sensació d'estar fora de lloc, els anys perduts i les cicatrius emocionals de la guerra donen un punt d'humanitat i de significat generacional a aquest *noir*, poc més que correcte, però que es recorda per les seves peculiaritats. I. F.

ARTS ESCÈNIQUES

Amb els nassos cap a Palestina

Gramenet del Besòs acull el festival CIRCE de l'1 al 3 d'octubre

La rebel·lió clown s'organitza de nou. Aquesta vegada, per trencar fronteres i caminar cap al Festiclown, el primer festival internacional de circ, clown i risoteràpia en territoris palestins. De l'1 al 3 d'octubre, Gramenet del Besòs acollirà gairebé una trentena de propostes culturals on les protagonistes seran les arts de l'humor, el gest i el circ amb un únic nom: CIRCE.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Pallasos en Rebeldia ha aconseguit fer circular el rumor arreu de la península i més enllà. Hi haurà un festival internacional de clown a Palestina i espectacles dins els territoris ocupats. Sota aquesta premissa, el col·lectiu de pallasos gallec continua encapçalant el que anomenen "exèrcit de somiadors". Després d'instal·lar-se a Chiapas, ara tiren cap a l'altre Sud i, de moment,

ja han confirmat que hi aniran acompanyades de clowns de la talla de Leo Bassi, Peter Punk, Alba Sarraute o Jorge Blas. Abans, però, han decidit muntar una petita gira de festivals que els serveixi per recaptar els fons necessaris per dur a terme el Festiclown i per visualitzar la situació palestina.

D'aquesta manera, al marge de la vintena d'actuacions gratuïtes a l'espai públic i d'un cabaret a la fresca per inaugurar el festival, el CIRCE ha organitzat una gala de

pallasos que comptarà amb Tortell Poltrona, Jango Edwards i Cristi Garbo com a caps de cartell, durant una vetllada que se celebrarà al Teatre Sagarra i que -ben segur- farà trontollar totes les tesis sionistes.

+ INFO

<http://www.festiclown.org>
<http://www.pallasosenrebeldia.org>

Reinventar la calma

Les destreses imaginatives d'en Dudu ja fa anys que impressionen als diversos cabarets de diferents centres socials i espais autogestionats. Sol, amb l'única companyia d'un paraigua, és capaç de muntar un espectacle de ritme i d'embaïllament constants. El seu darrer espectacle, *Calma*, el situa en un llinar superior a l'alçada de les caps de cartell del clown català. La trama, un rellotge de fons -el tic-tac constant que ens acompanya al llarg de la vida- i haver perdut el tren, tot i que, en el fons, poc importa. El que és bàsic és construir un món oníric, on hi circulen i apareixen personatges de tota mena, fets realitat amb un simple gest. I aquesta és la virtut principal d'aquest espectacle i del clown d'en Dudu, pensat per apagar el televisor i encendre el cervell.

> Calma
> Cia Dudu Clown.
> Diumenge 3 - Parc Can Zam.

Qüestions d'equilibri

Habituals del Festiclown, la companyia basca Barapatean Zirkò torna a jugar amb l'equilibri en un nou espectacle on la protagonista és la roda alemanya. Sense deixar al marge l'humor, la tècnica i la trama teatral, la història avança emmarcada en la rutina d'una taverna, que es trenca per la intrusió d'un client, l'equilibri del qual no és massa senzill de controlar. Enmig del caos generat, la protagonista, Berna, intentarà -en va- salvar el seu ofici, la seva estimada taverna i -per què no- la seva reputació. A partir d'aquí, la trama girarà cap a l'ampolla que sosté el client, que esdevindrà el fil conductor d'una història equilibrada entre el circ, el teatre i el clown.

> Ta Berna?
> Cia Bapatean Zirkò.
> Diumenge 3 - Plaça Pau Casals.

Éssers de jardí

Les Tri-nas no només arrenquen l'somriures, sinó que treballen amb humor intel·ligent. Dos aspectes que congenien en poques ocasions i aquesta -per sort- n'és una. Amb aparença clàssica i infantil, Helga Caraffi, Lucía Leiva i Eva Permanyer, tres actrius amb força rodatge a sobre, van començar a narrar contes amb elements de clown l'any 2005. Cinc anys després i amb sis espectacles a les butxaques, arriben al CIRCE amb Barpapapà, la història d'un ésser simpàtic que pot aparèixer en un jardí qualsevol i que té la qualitat d'adquirir les formes més inversemblants. A partir d'un conte d'Annette Tison i Talus Taylor, les Tri-nas presenten un espectacle pensat per tot tipus de públic, on la canalla no és l'única que ha de fer treballar la imaginació.

> Barpapapà
> Cia Tri-nas.
> Diumenge 3 - Parc Can Zam.

El punk d'Isaac Rodríguez

Ni personatge de còmic ni grup musical. Peter Punk arriba del país de *Nunca Más* disposat a trencar amb totes les treves. Un dia, el conegut clown gallec Isaac Rodríguez va decidir que n'estava fins als nassos, de ser políticament correcte. Per això se'ls va treure i va decidir sortir al carrer per demostrar, com diu el títol del seu darrer espectacle, que és *Xungó, xungó que t'hi cagues*. A l'escenari, desplega un xou multidisciplinari on juga amb l'humor i amb els malabars i, de tant en tant, deixa anar comentaris que van molt més enllà de l'ordre establert. Amb aquest humor irreverent, Peter Punk ha saltat diverses fronteres i és un dels artistes confirmats que se'n van directes a Palestina.

> Peter Punk no país de Nunca Más
> Cia Peter Punk.
> Dissabte 2 - Plaça de la Vila.

DIRECTA
SUBSCRIU-TE
ARA !

www.setmanaridirecta.info

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Ramón Fernández Durán
El Estado y la conflictividad político-social durante el siglo XX
Claves para entender la crisis del siglo XXI
ISBN 978-84-92559-20-6 | 144 pàgs.

editorial **virus** www.viruseditorial.net
c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax. 93 441381 | virus@pangea.org

, agenda directa

BALAGUER

Dissabte 2 d'octubre

Correllengua 2010

19h Activitats infantils a la plaça Mercadal
20h Marxa de Torxes des de la plaça Mercadal fins a la plaça Pau Casals
A partir de les 20h, audició de la muixeranga, moscatellada i concert d'havaneres a la plaça Pau Casals. Després, al Casal Pere III (C. Santa Anna, 12), sopar popular seguit de rumba, ska i patxanga electrònica amb els punxadiscos lleidatans Faràndula So Insistent.
Més info: casalperei.blogspot.com

BARCELONA

Jornades d'Autogestió de la Salut a la Vila de Gràcia

Divendres 1 d'octubre

Xerrada: *L'Autogestió de la Salut, una perspectiva històrica*, amb Josep Ma. Rosselló
18h Llibreria Aldarull. C. Martínez de la Rosa, 57.

Dissabte 2 d'octubre

Xerrada: 'L'Higienisme o la capacitat reguladora del nostre cos'

Amb Josep Ma. Rosselló
18h Llibreria Aldarull

Diumenge 3 d'octubre

Taller d'Autogestió de la Salut amb Núria Larroya

De 17-20h Ateneu La Torna. C. de Sant Pere Màrtir, 37
Aquestes jornades se celebraran al llarg de tot el mes d'octubre, tota la informació i el programa complet es pot consultar a bloc: autogestiodelasalut.blogspot.com
Organitza: Llibreria Aldarull

Activitats d'homenatge al Maquis

Divendres, 1 d'octubre

20:30h Teatre: *El goig de St. Pancraç*, a càrrec de la companyia El Gall Roig. Després, sopar d'entrepans.
Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71.
Dissabte, 2 d'octubre
19h. Xerrada:
Els oblidats de la memòria històrica, a càrrec de Joan Busquets, *El Senzill*.
Ateneu Llibertari de Sants.
C. Maria Victòria, 10.
Diumenge, 3 d'octubre
10h Ruta històrica per alguns dels escenaris de la lluita guerrillera a Barcelona. La ruta

Fira de La Repera

BARCELONA

Dissabte 2 d'octubre

El dia 2 d'octubre es farà la primera fira agroecològica organitzada pel col·lectiu La Repera. Es durà a terme de 10 a 18h. al Forat de la Vergonya del Casc Antic de Barcelona i, després, hi haurà festa fins a les 22h.

La Repera és un espai de trobada entre la pagesia i els grups de consum agroecològic que va néixer arran del Fòrum Social Català de l'any 2008 i de la necessitat de millorar la comunicació i la relació entre la gent consumidora i la pagesia en l'àmbit de l'agroecologia, amb l'objectiu de treballar cap a un consum alternatiu, crític i responsable.

Amb aquest esperit, la primera fira de la Repera pretén ser un lloc de trobada de les fires de productores i productors agroecològics del territori català i, a partir d'aquesta experiència, poder sembrar fires agroecològiques i artesanes locals més freqüentment.

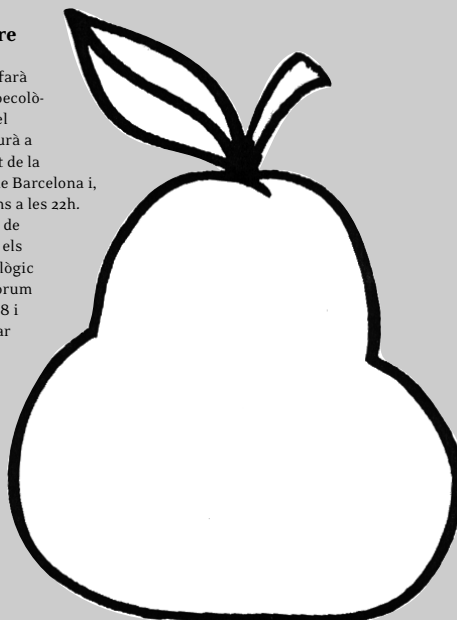
L'organització de la fira també pretén generar sinergies per promoure la creació de més grups de consum organitzats per participar en el consum de producció agroecològica, és a dir, sostenible econòmicament, ecològicament i socialment.

L'agroecologia és una agricultura integral i integrada dins l'ecosistema que respecta la pagesia, les temporades, el medi ambient i l'agrobiodiversitat local o propera i que es presenta com un canvi radical del consum i de les relacions amb la societat i el medi ambient.

En aquest sentit, doncs, La Repera concep el consum agroecològic com un fet que va més enllà del consum de productes més saludables pel nostre cos i l'entorn ambiental, ja que inclou una dimensió sociopolítica en els projectes. Per això, des de l'agroecologia, no només es proposa un canvi en les tècniques de producció, sinó un canvi social i polític, per crear col·lectivament unes relacions noves entre producció i consum i una economia diferent a la capitalista.

Tot això es concreta treballant per desenvolupar un model de producció i de consum que faciliti espais on es prioritzin la petita pagesia i l'elaboració local, respectuosa amb el medi ambient i més interessada en la qualitat dels aliments que en la quantitat de benefici que se n'extreu.

La Repera considera que és essencial treballar per un model de consum agroecològic, just i de comerç local, amb circuits curts per créixer i caminar cap a la sobirania alimentària. Tothom està convidat a participar a la fira!

Més informació al bloc: repera.wordpress.com

començarà a la plaça del Bonsuccés.
19h. Passi de documentals sobre Quico Sabaté.
Ateneu Llibertari de Sants.
C. Maria Victòria, 10.
Organitzen: Ateneu Llibertari de Sants, Marxa Homenatge al Maquis i Col·lectiu Llibertari Negres Tempestes

Jornades: 'Pedagogia de la comunicació contra l'oblit'

Divendres 1 d'octubre

Xerrada: *L'oblit mediàtic del Sàhara i els Balcans*

Amb Boban Minic i Carles Bajo

19h. Federació Catalana d'ONG pel Desenvolupament. C. Tàpies, 1.

Dissabte 2 d'octubre

Videoforum i exposició de fotografia del Sàhara i els Balcans

17h. Centre Cívic Convent de Sant Agustí. C. Comerç, 36.

La mostra de fotografia es podrà visitar fins el 4 d'octubre.

Organitza: Servei Civil Internacional de Catalunya

Dissabte 2 d'octubre

Campanya 'Habitatge i Urbanisme'

Acte central de la campanya amb les intervencions de Manuel Delgado, Ada Colau i un representant de la CUP de Barcelona. Després de l'acte, concert de Samitier.

19h Rambla del Raval

Organitza: CUP de Barcelona

Dissabte 2 d'octubre

Presentació del nou curs de la UCPC

Xerrada de presentació del projecte de la Universitat Comunista dels Països Catalans (UCPC) i del nou curs 2010-11. Després hi haurà una actuació poètico-musical. Aquest curs està dedicat a la figura de Manuel de Pedrolo, que enguany fa vint anys que va morir. L'acte serà a partir de les 18h al Casal Independentista de Sants Jaume Compte.

C. Muntadas, 24.

Dissabte 2 d'octubre

75 aniversari de la fundació del POUM

11:30h Trobada a l'edifici de Telefónica de la plaça de Catalunya i ruta, amb Andy Durgan, pels llocs i edificis emblemàtics relacionats amb el Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM) durant la República i la guerra.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busco persones viatgeres amb ganes de recórrer Europa amb bicicleta. Contacte: Daniel, 678945819, baltaga1954@yahoo.es

Busco persones voluntàries per repartir entrepans a persones sense sostre als carrers de Barcelona. Contacte: Samuel, 687564611, samuelljimenenez@yahoo.es

Web del trueque: lloc d'intercanvi de productes i serveis on els diners no tenen lloc. Coneix-la i participa-hi: www.webdeltrueque.com

Can Masdeu: si et ve de gust ajudar-nos al nostre hort, passa pel CSO els dijous a partir de les 17h. Contacte: www.canmasdeu.net

Busco persones interessades en teràpies alternatives. Contacte: Albert, at_carulla@yahoo.es

Cerco gent per fer ealitat un somni, anar a viure al camp. Projecte obert per viure en un poble comunitari, un kibbutz. Contacte: David, davidmarsar@yahoo.es

Busquem gent que pugui ajudar en la creació d'hortos de cultiu ecològic al Vallès. Contacte: Jordi, jop75@gmail.com

Busquem dues persones per compartir pis a Barcelona, prop del Forat de la Vergonya. Contacte: francois@degrowth.net

Busco gent que tingui pensat fer un projecte de nova creació relacionat amb els titelles, circ o clown per col·laboració. Contacte: Clara, le-la@3xl.cat

> EL TEMPS

DIJOURS 30

Alguns núvols baixos durant el matí a les comarques del litoral i el prelitoral. Temperatures en lleuger ascens.

DIVENDRES 1

El sol serà l'element predominant, tot i alguns núvols alts poc importants. Els termòmetres faran anar amb màniga curta.

DISSABTE 2

Arribaran algunes bandes de cirrus i cirrostrats per les comarques de ponent i del sud de Tarragona. Posta de sol rogenca.

DIUMENGE 3

Seguiran els núvols alts a ponent i a l'interior del País Valencià. Tempestes de tarda fregaran les comarques del Pirineu de Lleida.

DILLUNS 4

Un front de ruixats i tempestes deixarà aigües intensos al nord i a l'oest. Risc de calamarsades a Lleida i interior de Tarragona.

DIMARTS 5

S'obriran clarianes al llarg del matí. Les temperatures seran més fresquetes durant la nit, ja que entraran vents suaus del nord.

16h. Homenatge a l'històric dirigent de les JCI i del POUM, Wilebaldo Solano.
Presentació del llibre: *El POUM en la Revolució Espanyola*.
17:30h. Presentació del llibre: *Joaquín Maurín, la revolución interrumpida*.
18:30h. Acte d'Homenatge a les dones del POUM. Taula rodona: *Les dones i la revolució de 1936*.
Actes de la tarda a la Fundació Andreu Nin : Saló d'actes del Memorial Democràtic.
Via Laietana, 69.

Diumenge 3 d'octubre
A les 10h Trobada a la plaça Eivissa.
10:30h Inauguració de la placa commemorativa del 75 aniversari del POUM al carrer Montserrat Casanovas, 110.
11:30h. Cloenda de les IV jornades de la Fundació Andreu Nin. Taula rodona: *El POUM. Història d'un partit revolucionari*.
Saló d'actes de la Biblioteca Pública Juan Marsé, C. Murtra, 135-145.
Organitza: Fundació Andreu Nin

Dijous 7 d'octubre
Concentració en defensa dels maquis
Concentració de protesta contra la Generalitat de Catalunya per defensar el reconeixement de la lluita dels maquis en la resistència antifranquista.
19h. Plaça Urquinaona
Convoca: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs

Dijous 7 d'octubre
Xerrada: 'La vida a la presó'
Amb Josep M. Fabró
Dins el cicle *Presons: càstig o reinserció...*
19:30h. Casa Elizalde. C. València, 302.
Organitza: Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura (ACAT)

Dimarts 9 d'octubre
Cinefòrum. 'Chomsky'
19:30h. EcoConcern-Innovació Social.
C. Mare de Déu del Pilar, 15.

CAMARASA

Del 2 al 31 d'octubre
Exposició: 'El bombardeig de les centrals hidroelèctriques 1937-1938'
Inauguració de l'exposició: dissabte 2 d'octubre a les 12h a la Sala d'Actes de l'Ajuntament. C. Major, 1.
Organitza: Memorial Democràtic

Per un país sense armaris! Primera Jornada de Visibilització LGBT

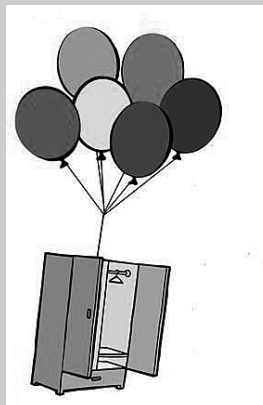
REUS
2 d'octubre

Amb el lema *Catalunya sense armaris*, el dissabte 2 d'octubre, Reus acollirà una jornada de visibilització de persones lesbianes i gais i d'homes i dones bisexuals i transsexuals organitzada pel Col·lectiu H2O del Camp de Tarragona i el Grup de Treball de Territori del Consell Nacional de LGBT.

Serà un dia ple d'activitats dedicades a la normalització de la diversitat sexual. La jornada començarà amb una cercavila a les 10:45h del matí i, des de les 11h, hi haurà una carpa muntada al mig de la plaça Evarist Fàbregues (El Pallol) i dos escenaris on es faran activitats per totes les edats durant tot el dia: projecció de documentals, actuacions de teatre i dansa, concerts, una ludoteca per la mainada, actuacions de màgia, batucada, *performances*, etc.

A les 14h es farà un dinar popular, organitzat pel Casal Despertaferro! de Reus. A les 18:30h està previst que es faci un acte de cloenda de la jornada a la mateixa plaça.

Més informació: www.h2oweb.org

CELrà

Divendres 1 d'octubre
Xerrada: 'Franja de Ponent: allà on el català no es pot escriure'
Xerrada a càrrec de Quim Gibert i presentació del llibre del mateix autor, *Removent consciències*.
10h Centre Cívic La Fàbrica.
C. Carretera de Juià, 48.

GRAMENET DE BESÒS

Dimarts 6 d'octubre
Xerrada: 'Lola Anglada, una dona del nostre temps'
Xerrada a càrrec de Teresa Sanz. Acte del Correllengua 2010 de Gramenet. Més info: correllenguagramenet.blogspot.com
20h. Biblioteca Central de Santa Coloma.
Jardins de Can Sisteré, C. Sant Carles s/n.
Organitza: Associació Colomenca de Dones Artemis

GRANOLLERS

Xerrada: 'Els maquis i la memòria històrica'
A càrrec de Joan Busquets, *El Senzill*.
19h. Restaurant Anònims.
C. Miquel Ricomà, 57.

LLEIDA

Divendres 1 d'octubre
Xerrada: 'Plantes prohibides que curen'
A càrrec de Josep Pàmies
20h Centre Cívic de La Bordeta.
Av. Pla d'Urgell, s/n.
Organitza: Banc de Temps La Bordeta

REUS

Premi 'Memorial per la Pau'
Acte de lliurament del premi Memorial per la Pau que concedeix anualment la Fundació Josep Vidal i Llecha a iniciatives destacables pel seu treball en els moviments socials. El premi d'aquest any ha estat concedit al setmanari DIRECTA.
Més informació: www.memorialpau.org
20:15h Centre de Lectura. C. Major, 15.

SABADELL

Del 5 al 17 d'octubre
Exposició: 'Deute Ecològic'
Exposició organitzada per l'Observatori del Deute en la Globalització. El dimarts dia 5 d'octubre se celebrarà la xerrada *Els aliments que triem, quines repercussions tenen?*, a càrrec de Marta Rivera, de Veterinaris sense Fronteres.

També hi haurà una visita guiada i tastet de productes ecològics. Els actes formen part del cicle de xerrades *Els aliments de la nostra nevera: impactes en l'agricultura i en l'escalfament del planeta*, organitzat per cinc grups de consum ecològic i la coordinadora Un altre món és possible de Sabadell. Tots els actes se celebraran al Casal Pere Quart. C. Rambla, 69.

TARRAGONA

Xerrada: 'Els maquis i la memòria històrica'
A càrrec de Joan Busquets, *El Senzill*.
20h Ateneu Llibertari Alomà.
C. Misser Sitges, 9.

TERRASSA

Fins el 14 d'octubre
Quelcom'10- Processos de Creació Col·lectiva
Fins el dia 14 d'octubre, la Sala d'Exposicions d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals (C. Teatre, 2) mostra l'obra de les creacions participants en aquesta segona edició del programa Quelcom, que enguany ha proposat la privatització com a tema de treball. La proposta vol explorar com les noves eines de comunicació social (Internet, web 2.0) han canviat la presència pública de l'individu i la capacitat per construir la seva imatge social, però també fins a quin punt ens donen més llibertat o ens fan més vulnerables a la manipulació del poder. La proposta inclou, a més de la part expositiva, tallers i xerrades.
Més informació al calendari d'activitats i a www.quelcom.org.

VALÈNCIA

Dissabte 9 d'octubre
Acte central del Correllengua al País Valencià
18h Plaça de Sant Agustí
Organitza: Comissió 9 d'octubre

VIC

Divendres 1 d'octubre
Xerrada: 'Benestar humà o creixement econòmic?'
A càrrec d'Arcadi Oliveres; tractarà sobre com fer compatibles desenvolupament i la qualitat de vida sense asfixiar el territori.
20h Temple Romà.
Organitza: Per una Plana Viva!

Primera Trobada Internacional de Glosa a Mallorca

DIES 8, 9 I 10 D'OCTUBRE

L'illa de Mallorca acollirà, del 8 al 10 d'octubre, la Pimera Trobada de Glosa Improvisada, organitzada per l'Associació Cultural Glosadors de Mallorca. Serà un bon escenari per poder sentir improvisadors d'Itàlia i repentistes cubans i canaris, de mà a mà, amb els glosadors de les illes que trepitjam habitualment.

El dia 8 a les 21h, la trobada serà a l'Auditori d'Alcúdia; el dia 9 a les 20h, al Teatre de Manacor, i el dia 10 a les 19h, al Teatre Principal de Palma. El dia 9 a les 18h, hi haurà una taula rodona sobre poesia oral improvisada, al Teatre de Manacor.

Més info: glosadorsdemallorca.balearweb.net

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

II Marxa contra l'atur i la precarietat

Del 4 al 9 d'octubre

— **Dia 4:** Inici a l'Hospitalet de Llobregat, Cornellà, Martorell-SEAT, final a Rubí.
— **Dia 5:** Rubí, Terrassa i final a Sabadell.
— **Dia 6:** Sabadell, UAB, Badia, Cerdanyola, Ripoll i final a Montcada i Reixac.
— **Dia 7:** Montcada, La Llagosta, Mollet del Vallès i final a Granollers.
— **Dia 8:** Granollers, Montcada, Sant Adrià del Besòs, Badalona i final a Gramenet de Besòs.
— **Dia 9:** Gramenet de Besòs, itinerari per diversos barris de Barcelona fins a la plaça Sant Jaume.

Comissió de Comunicació de la Marxa: 651 186 998, marxacontraatur@gmail.com

. L'ENTREVISTA

Paco Hernández DELS '57 DE BRUGUERA'

“Estic convençut que es tornaran a donar processos de lluita obrera com els de Bruguera”

Aquest any es commemora amb festejos el centenari de la creació de l'editorial Bruguera. Tanmateix, s'omet de la seva història l'episodi de lluita protagonitzada per Paco Hernández i 56 membres més de la plantilla de l'editorial, ara fa 24 anys. Després del tancament de l'editorial, aquest petit grup d'irreductibles es va negar a acceptar les condicions d'acomiadament pactades pels sindicats majoritaris i, després d'una forta resistència –amb l'ocupació de la factoria i una vaga de fam inclosa–, finalment van rebre el reconeixement de les seves reivindicacions als tribunals. D'aquesta lluita, en va sortir el que avui és la cooperativa de serveis financers ètics COOP57, creada amb diners de les indemnitzacions. I la consciència obrera i transformadora de Paco Hernández es manté intacta mentre viu, després d'emprendre diversos projectes cooperatius, com a “milleurista, però lliure”.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Han passat gairebé 25 anys de la lluita de Bruguera i, l'altre dia, mirava la pancarta de l'edifici ocupat a plaça de Catalunya que deia “els bancs ens asfixien, els capitalistes ens exploten, els polítics ens menteixen i els sindicats majoritaris ens roben”. Tot continua igual, no ha canviat res.

Quines circumstàncies van desencadenar la vostra lluita a Bruguera?

Va ser un cúmul. En primer lloc, va haver-hi una reconversió industrial al sector d'arts gràfiques, en què els Bruguera van fer neteja a les seccions però no inversió tecnològica. Per altra banda, van deixar l'editorial en mans d'executius bastant depredadors, als quals no els importava gens l'editorial, sinó catapultar-se dins el sector. El seu model de gestió va portar a una editorial molt popular, a fer col·leccions de prestigi, de novel·la negra de grans autors, amb un màrqueting impressionant... Entre uns i altres es van carregar l'editorial, que va adquirir el Banc de Crèdit Industrial –que ara no existeix–, creat per l'Estat per als sectors que estaven en crisi.

Perquè vau decidir lluitar en lloc d'agafar el que us oferien i anar a una altra banda?

És una qüestió de dignitat. Nosaltres teníem molt clar que no podíem vendre el lloc de treball. El model sindical que teníem a Bruguera sempre havia estat assembleari: la meitat érem un

ALB ERT GARCIA

col·lectiu autònom molt fort i la meitat CC OO i UGT. Però es va produir una ruptura i, durant una accidentada assemblea a l'antic cine Princeps, van guanyar CC OO i UGT. La seva proposta era arribar a un acord amb l'administració, sota l'argument que no es podia fer res més. Prop de 300 ens vam fer objectors de consciència. Però, des que vam sortir del cine fins a la lluita final, van transcórrer uns sis mesos i hi va haver un esgotament de gent que, per circumstàncies, no podia aguantar sense salari... fins que vam quedar el grup dels 57. Vam guanyar tots els judicis i ens van donar la raó en tot allò que els sindicats havien dit que no es podia fer. Cal ressenyar que hi havia un paper polític en tot el procés de Bruguera. Era el moment en què s'estaven distribuint els canals privats de televisió i, al senyor Antonio Asensio, del Grupo Zeta, el deixaven sense. A canvi, li van donar tot el fons de Bruguera per valor d'una pesseta. El que finalment ens va permetre guanyar va ser que vam aconseguir demostrar davant la magistratura que la propietat de l'editorial era el Banc de Crèdit Industrial. Ells havien emprat jocs judicials perquè no constés així. Nosaltres ho vam demostrar i aquest va ser un dels èxits de la lluita.

Teníeu l'esperança de vèncer?

Cap. Si que sabíem que la gent que ens defensava era bona, el Col·lectiu Ronda. Però no creïem en un model de justícia que estava fet per reprimir. De fet, en una societat injusta, el que ha de funcionar pitjor és la justícia perquè, si funcionés bé, no estariem en una societat injusta. Però havíem de donar guerra fins al final i en vam donar.

Éreu un grup molt polititzat d'entrada o es va anar creant aquesta consciència?

La majoria de gent del grup proveníem d'afiliacions –també hi havia militants– a la CNT. Nosaltres som dels primers expulsats de la CNT –abans de la ruptura amb la CGT, al voltant de l'any 78– i, llavors, vam muntar el col·lectiu autònom amb un funcionament assembleari que ni tan sols CC OO i UGT no van poder trencar.

“Estic segur que la història sempre avança pels que lluiten, mai pels que no es mouen”

D'on sorgeix la idea posterior de crear COOP57?

Hi ha els famosos 100 milions de les indemnitzacions, que vam repartir... i una part va anar allà (COOP57), precisament per allò que deïem que els bancs ens asfixien... Quan tu intentaves muntar una cooperativa i anaves a qualsevol entitat bancària a demanar un crèdit, et demanaven avals de tot tipus i, sense ells, ningú no creia en tu. Ens adonàvem que era un dels impediments que tenia en general l'autogestió i és per això que ho vam començar, però no teníem ni idea de cap on aniria COOP57. Ara, quan veus el ventall tan ampli de sectors i persones que hi ha al Consell Rector, penses: “Qui ens ho havia de dir, en aquella època...”.

Creu que amb l'actual atomització del moviment obrer i la precarització

laboral general seria possible una lluita com la vostra?

Jo crec que la història sempre avança. I estic convençut que avança pels que lluiten, mai pels que no es mouen. Ara, si ho agafes en segons quin moment, creus que és impensable que es pugui donar. Però jo espero que sí, que arribi un moment que la gent es rebel·li i passi coses. Estic convençut que es tornaran a donar processos com aquests, sempre s'han donat en la història del moviment obrer.

La seva lluita concreta també es va sustentar en solidaritats i, ara, sembla que costa més aconseguir-les.

El capitalisme és insaciable, incansable. I un dels paradigmes que els últims 20 o 25 anys han intentat posar-nos a la ment és el de l'individualisme i el consum. De seguida ens hem adonat que ha estat com un castell de cartes. Però, a nivell de consciència, la gent ha caigut en allò fàcil de les dues ratlles de coca i el cubata el cap de setmana, treballar la resta i sense preocupar-se molt de trobar una feina fixa... Jo crec que això és el que ha anat canviant i és el que fa que ara hi hagi una regressió i un cert individualisme. Jo no sé com, però sé que ressorgirà el moviment. Sempre ha estat així.

Ara que es compleixen 100 anys de Bruguera, tothom se n'omple la boca i es fan homenatges contínuament, però no es parla de la lluita que vostès van mantenir...

Sí, ells no l'expliquen perquè és la part de la història on fem sortir a la llum i amb proves –els seus *trapicheos*. Tot i així, quan ens assabentem amb temps que hi ha algun homenatge, nosaltres ens hi presentem i expliquem la nostra part de la història i, fins ara, ningú no ens ha tallat.

. LA COLUMNA

Contra l'explotació sexual de dones?

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

El setembre de 2007 es van celebrar les Primeres Jornades Internacionals contra l'Explotació Sexual de Dones a Catalunya. Davant de les mentides que vaig haver de sentir i, sobretot, perquè no em van permetre parlar (totalitarisme, li diuen, oi?) i que em van dir que necessita tractament psiquiàtric, vaig pensar que havia de fer alguna cosa. Eren molts anys de coneixement de les diferents realitats de la prostitució i de la seva evolució i, tot i conèixer l'existència del tràfic de persones per a l'esclavitud sexual, el panorama que em dibuixaven no tenia res a veure amb el que jo havia viscut. Més tard vaig comprendre que era una ideologia –inspirat en el feminisme cultural dels anys 80 als Estats Units, sent Kathleen Barry el seu màxim exponent–, és a dir, una visió del món que ja tenia molts anys d'història en cicles i debats.

En l'actualitat, el lobby abolicionista de la prostitució està més actiu que mai. Fa pocs dies es va celebrar el Dia Internacional contra l'Explotació Sexual que, a priori, sembla un esdeveniment plausible però, què hi ha realment al darrere? Pretén eradicar la prostitució argumentant que se sosté amb el tràfic de persones, majoritàriament dones i nens, que són convertits en esclaves sexuals, mentre que els seus clients són violadors.

Cal lluitar contra el tràfic però no hem de fer de la prostitució un sinònim d'esclavatge sexual

Però només una part és així i, afortunadament, la gran part que exercim la prostitució, almenys a l'Estat espanyol, ho fem per decisió pròpia. Posades a fer demagògia, hauríem de demanar l'abolició del matrimoni i de moltes feines, doncs són contextos en els que hi ha molta violència, abusos sexuals i explotació. Resumint, tampoc es contemplen els drets fonamentals i humans per a milions de persones al món dins de la institució del matrimoni i de l'àmbit laboral.

També donen per cert que, com que la majoria de dones són immigrants –obviament a homes, transsexuals i travestis– han de ser, per força, víctimes del tràfic de persones.

El que denuncio és l'enfilall de mentides que esgrimeixen fent d'una part el tot, infantilitzant-nos i anul·lant a persones amb decisió pròpia. Contra el tràfic cal lluitar però no hem de fer de la prostitució sinònim d'esclavatge sexual.